Ludas Matyi

V. évfolyam. 43. szám
SZATIRIKUS HETILAP
1949 október 21

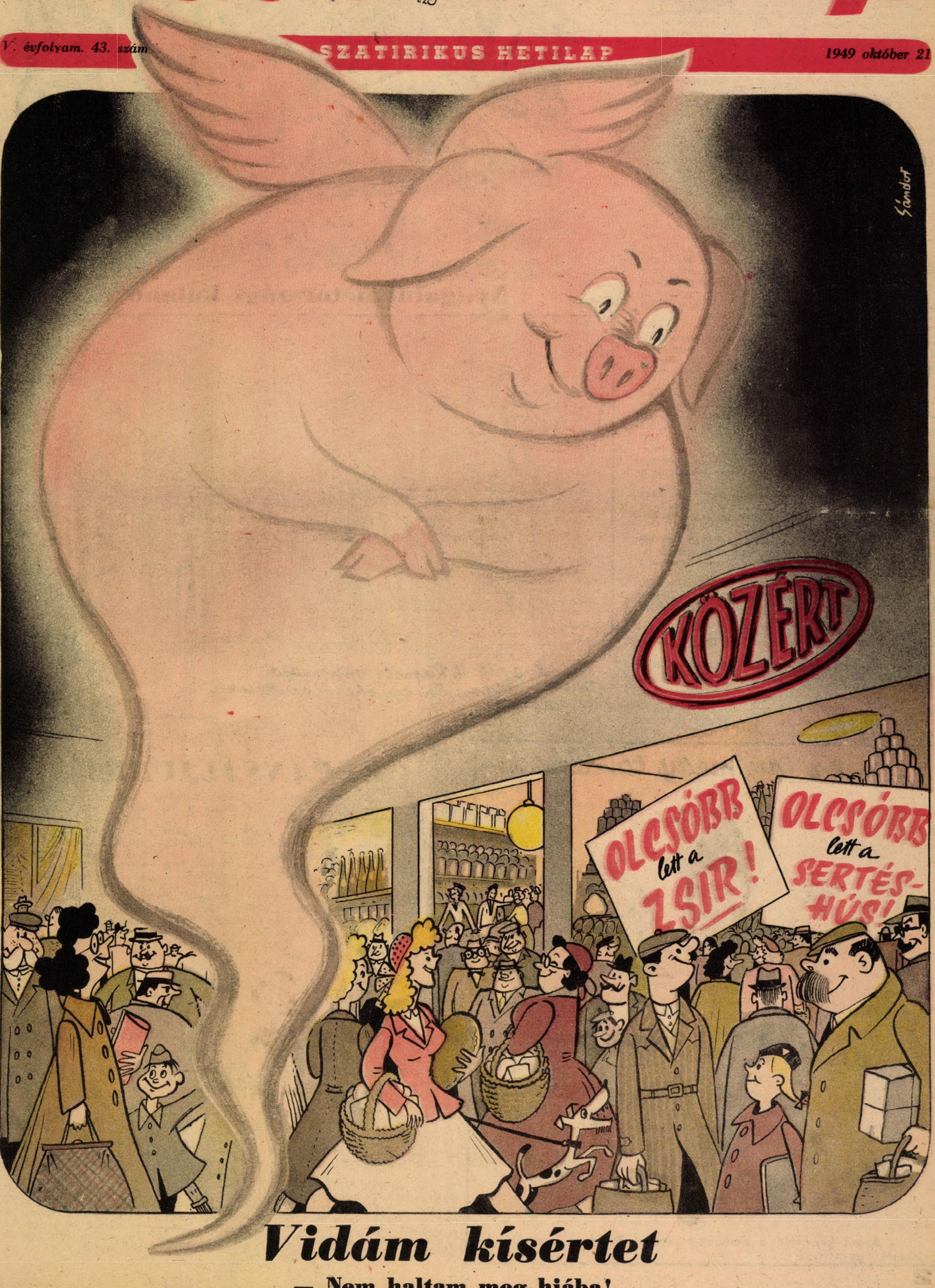
Sándor
KÖZÉRT
OLCSÓBB lett a ZSIR!
OLCSÓBB lett a SERTÉS-HÚS!

70 fillér

Vidám kísértet

– Nem haltam meg hiába!

Gádor Béla:

Mikrofonelhárító ne legyen szerelmes!

A rideg és kacagtató tényt olvashattuk a lapokban, hallhattuk a rádió hullámain keresztül. Miszter Harrison, a brit király őfelsége legromantikusabb villanyszerelője, kémkedés és mikrofonelhárítás céljából a budapesti követségre helyeztetett. Miszter Harrison két mikrofonelhárítás között beleszeretett egy Torbágyiné nevű tetszetős külsejű kémhölgybe, kinek Torbágyija e pillanatban valahol Ausztriában várja, hogy nyilas multjáról megfeledkezzen a magyarok istene. A szép Torbágyinét a határon való átszökés közben a magyar hatóságok letartóztatták s ez a körülmény miszter Harrison szerelmét végsőkig hevítette. Szenvedélyétől üzetve megkereste illetékes helyet és felajánlotta szolgálatait a magyar kormánynak, akár kémkedésről, akár mikrofonelhárításról vagy esetleg valamely szép hölgybe való beleszeretésről van szó. Buzgalmában odáig ment, hogy hajlandónak nyilatkozott eme műveleteket szükség esetén ásóval, csákánnyal kezében elvégezni, bármily kedvezőtlen időben is. Illetékes hely ezt az ajánlkozást természetesen nem fogadta el, de gondoskodott arról, hogy Harrison mester lelkes zagyvaságait egy, a szobában elhelyezett ügyes kis mikrofon megörökítse. Miszter Harrison közben saját kormányát úgy informálta, hogy őt itt állandóan elrabolják, kinozzák, vallatják, sőt ami a legfelháborítóbb, közben még csak egy korty pálinkával se kínálják meg. Őfelsége sajtója ezeket a hazugságokat naponta öklömnyi betűkkel harsogta a világba, az angol „munkás"-kormány jegyzékben fenyegetőzött, miglen a magyar kormány megsokallta a dolgot és lejátszatta a rádióban a Harrison mester csodálatos szamárságairól felvett lemezt. Őfelsége kormánya ezt követőleg néhány napon át zavartan hápogott, majd a külügyminisztérium szóvivője gyenge hangon és kisbetűvel kiszorított magából egy cáfolatot. S mit tett erre az angol sajtó? Továbbra is harsogta az emberrablásról szóló vérzivataros baromságokat. Mert a klasszikus kapitalizmust az imperialistától többek között az is megkülönbözteti, hogy míg az előbbiben még futja nyugalomból az egyöntetű hazugságra, addig az imperialisták zürös kapkodásukban össze-vissza hazudnak.

Most itt tartunk. Harrison urat hiába vonja felelősségre őfelsége kormánya, kezével mikrofonelhárító mozdulatokat tesz s Torbágyiné nemes bájaira hivatkozik, amelyeket ő búfeledésre, mig az angol kormány világtörténelem alakitásra használt fel. S mi lesz a következő lépés? Mi lehet? Egy újabb jegyzék. Még unalmasabb és még valótlanabb, mint az eddigiek. Bevin úr kezd talajt veszteni, amit nem csodálunk. Mert ha valakinek a valutáját leköpik és még hozzá követségi mikrofonelhárítóját egy stampedli pálinkával se kinálják meg, az előbb-utóbb elveszíti az önbizalmát. Ebből erednek aztán azok a fantáziátlan jegyzékek, amelyeken már nevetni sem lehet. Pedig milyen kézenfekvő lenne, ha Őfelsége kormánya következő jegyzékében alábbi követeléseket támasztaná a magyar kormánnyal szemben:

A demokratikus magyar kormány jelentse ki, hogy helytelenít minden tőkés kizsákmányolást és vallja be, hogy lábbal tiporja a brit állampolgárok kémkedési és demokráciaellenes összeesküvési jogait.

Tekintettel arra, hogy egy angol gentleman nem követhet el házasságtörést, a magyar kormány igazolja tanukkal, hogy Torbágyiné nem folytatott szerelmi viszonyt férjével.

A magyar kormány nyilatkozzék, hogy miszter Harrison a lemezre felvett beszélgetését nem walesi, hanem nagyfuvaros-utcai dialektusban folytatta le, illetve, hogy nem folytatta le, illetve, hogy nincs is rádiónk.

A magyar kormány jelentse ki, hogy a föld négyszögletes, az elefánt kétfedelű rovar és Bevin tisztességes politikus.

Végül kötelezze magát a magyar kormány arra, hogy miszter Harrison angol követségi tisztviselőnek fizet egy féldeci kevertet.

Igy hangzana a jegyzék, amelyet a szokásos utóirat zárna le, a megkülönböztetet nagyrabecsülés kifejezése, amellyel maradnak, maradnak. De meddig maradnak még, Harrison úr szent szerelmére?!

Sztálin levele

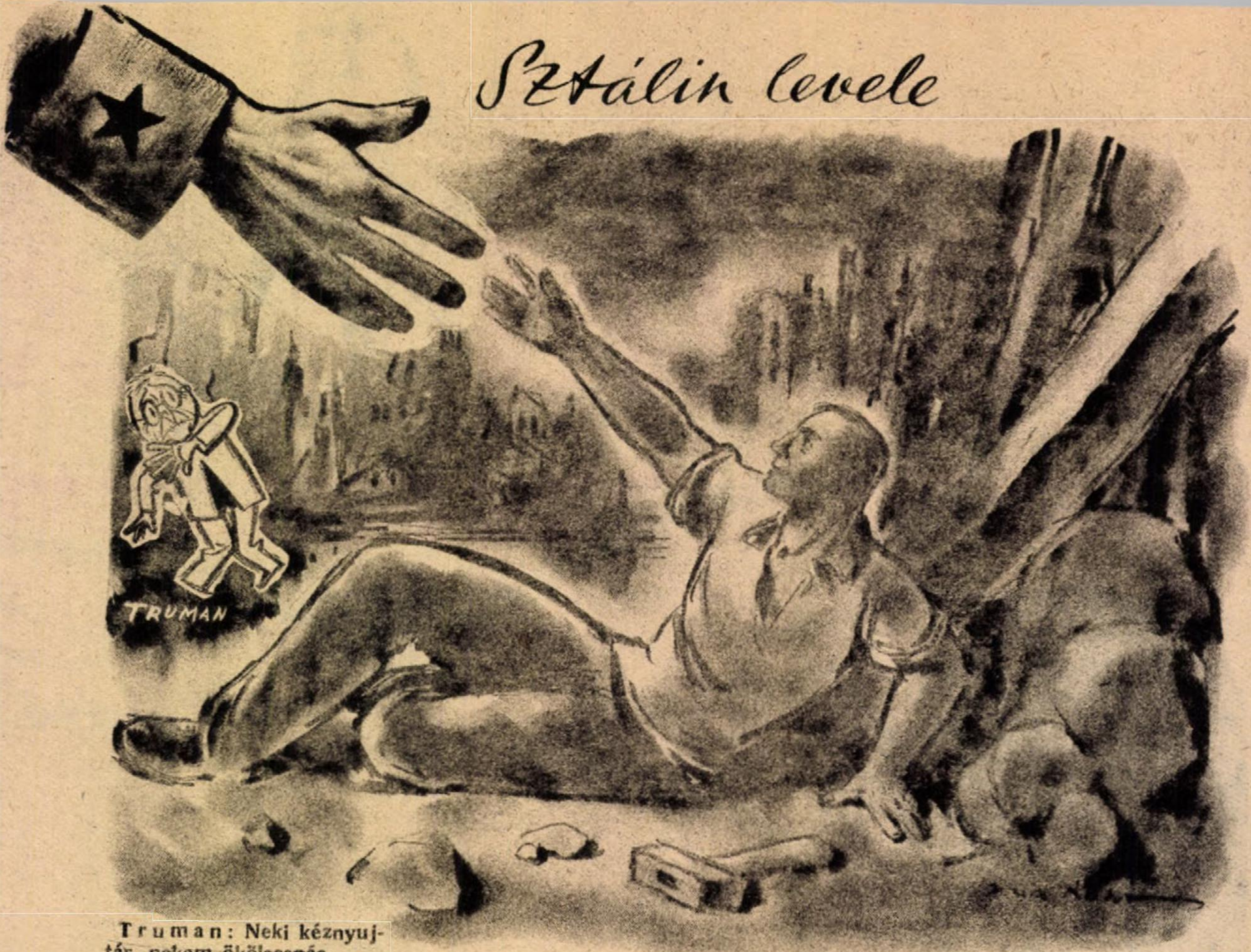

Truman: Neki kéznyujtás, nekem ökölcsapás ..

Nyugatnémetországi kaland

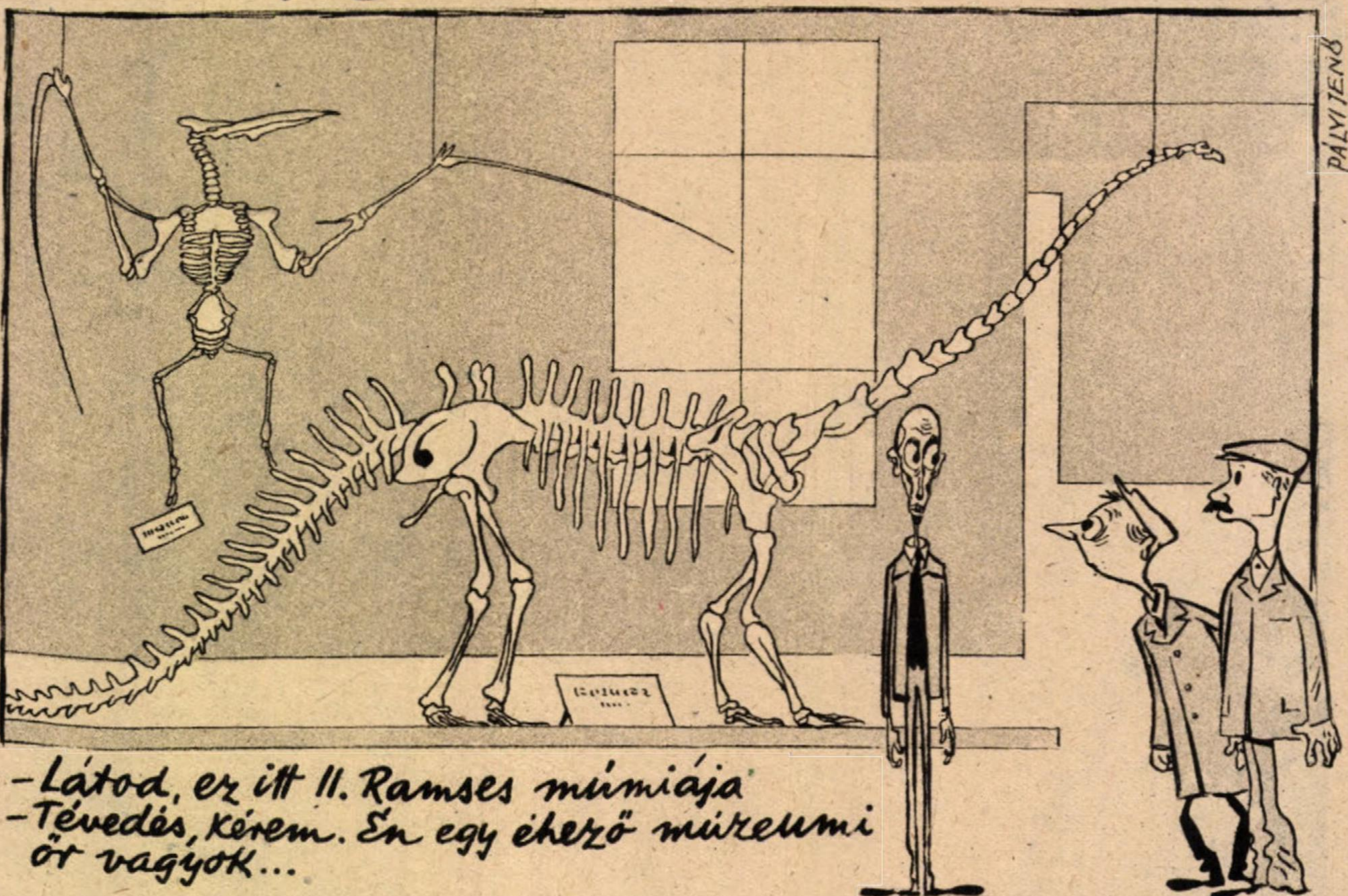

-Látod, ez itt II. Ramses múmiája
-Tévedés, kérem. Én egy éhező múzeumi őr vagyok...

Ha ez így megy tovább...

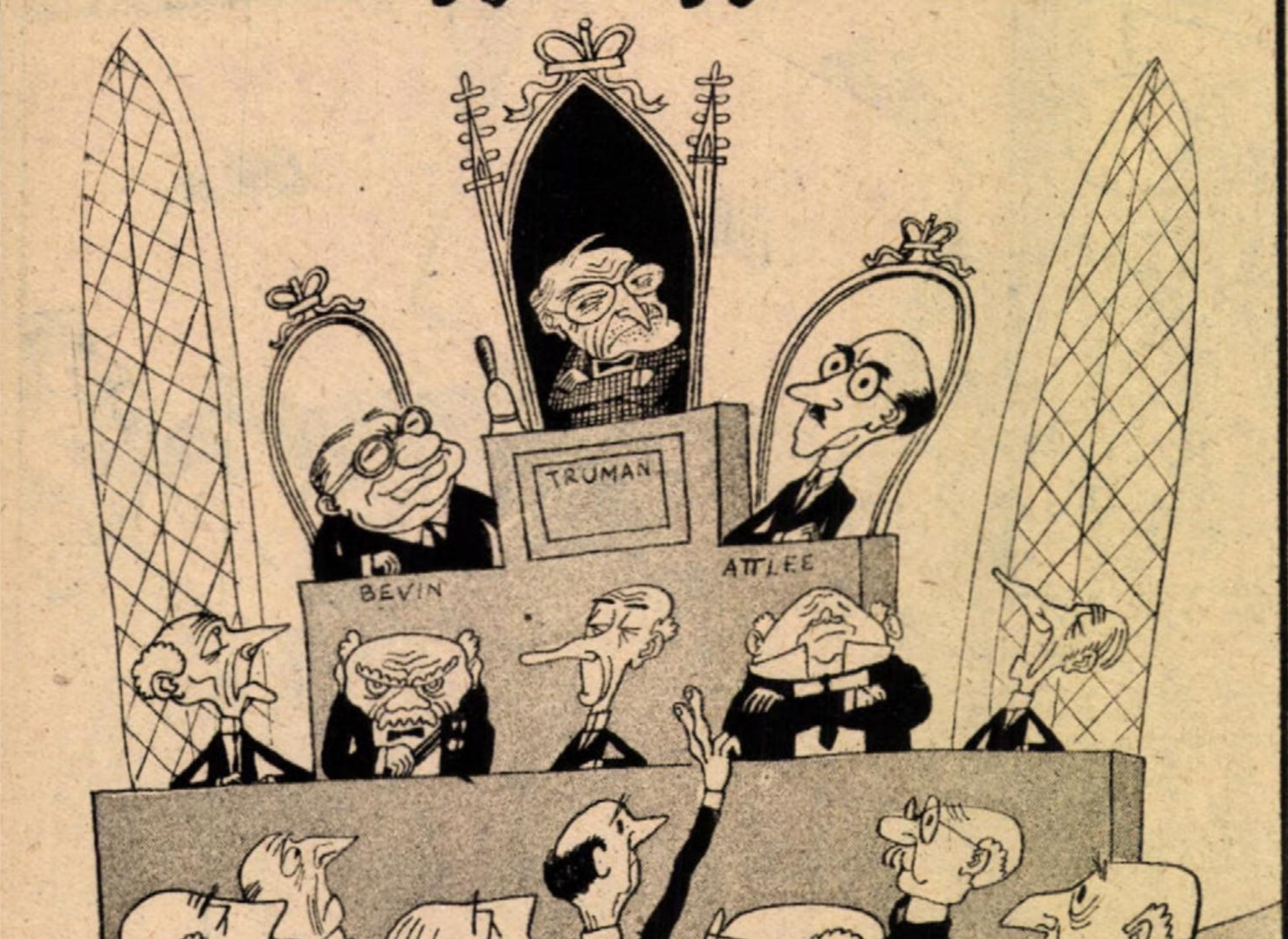

Angol képviselő a parlament ülésén: Bocsánat Truman úr, kimehetek egy percre?

Királyhegyi Pál:

REPANSÁLJUNK!

Barátommal, Kristóffal, kedvenc kis vendéglőmben találkoztam. Már régóta nem láttam, nagyon megörültünk egymásnak:

— Repansáljunk! — lelkesedett Kristóf és én csak helyeselni tudtam neki:

— Nézd öregem, ha már itt vagyunk, hát nem bánom, repansáljunk.

Megérkezett a pincér:

— Parancsolnak valamit kérem?

— Mondja kérem — fordult barátom a pincérhez: — Lehet maguknál repansálni?

— Tessék kérem, a telefón mellett, mindjárt balra. — mondta udvariasan a pincér.

— No no, nem úgy értettem, hanem ha már vacsorázunk, akkor szeretném tudni, hogy lehet-e itt repansálni?

— Hát kérem, megmondom őszintén, nálunk csak azok az ételek vannak, amik rajta vannak az étlapon.

— Kínos. — forgatta fejét Kristóf, — küldje ide a kenyereslányt.

— Mondja kedves, magánál lehet repansálni?

A lány elpirult:

— Minek néz engem kérem? Nekem vőlegényem van és különben is tisztességes lány vagyok.

Kristóf elnézően mosolygott:

— Félreértett kicsikém.

Én csak azt akartam megtudni, hogy maga tud-e repansálni. Nem fontos, hogy velem, vagy mással, a lényeg az, hogy általában tud-e repansálni, mert vannak sokan, akik még ma sem tudnak semmit.

— Kérem, én járok egy esti tanfolyamra, de ott még nem tartunk. Kenyeret, vagy zsemlyét tetszik?

Kristóf szomorúan nézett a lányra:

— Igazán nagyon rosszul esik nekem, hogy pont most, amikor eszembejutott szegény édesanyám és repansálni akarok, pont most teszi fel nekem ezt a frivol kérdést. Menjen fiam, jobb, ha nem találkozunk többet az életben.

Nem bírtam tovább:

— Mondd Kristófkám, mi a csoda az a repansálás tulajdonképpen?

Boldogan nevetett:

— Végre egy őszinte ember! Na, igazán boldog vagyok. Visszatért a hitem az emberekben. Már napok óta próbálkozom ezzel a repansálással, ami tudtommal nem jelent semmit, értelmetlen szó, butaság, de

sokan megsértődtek tőle, sokan átadták nekem, sokan válaszoltak rá, de te vagy az első ember, aki bevallottad, hogy nem tudod, mi az. Erre repansálunk egyet!

Gergely Miklós:

Római kaland

— Fantázia —

Éles csengetés hasított belé a csöndbe. Edda eloltotta a cigarettáját és kisietett ajtót nyitni.

A kulcs fordult a zárban. Kintről ideges köhécselés hallatszott.

Kinyílt az ajtó és Edda középtermetű, szögletesfejű férfit pillantott meg, akinek a vonásai fölöttébb ismerősöknek tetszettek.

— De hol láttam én már ezt az embert? — tűnődött.

Némán telt el egy pár pillanat. Akkor Edda hirtelen felsikoltott:

— Apa!

— Leányom — mondta a szögletesfejű és megcsókolta Eddát.

Edda megborzongott, mert már öt éve halottnak hitte apját.

— Menjünk be — mondta Edda apja, akit különben Benito Mussolininak hívtak, annakidején valami diktátorféle volt Olaszországban és meglehetős port vertek fel az ügyei. — Menjünk be kislányom, nem akarok feltűnést kelteni. Óvatosnak kell lennem.

Bementek. Edda ekkor vette csak észre, hogy apja rongyos, piszkos és borotválatlan. Pár perc mulva fürdőt csinált, majd kikészítette a diktátor régi fekete díszruháját, amelyikben a párduckölykökkel szokott játszani, aztán villásreggelit rögtönzött. Ötféle hús volt, tojás, kaviár és cinzano. Mussolini kétpofára falt.

— Mesélj, apus — mondta izgatottan Edda.

— Nem érdekes — mondta teleszájjal Mussolini — semmi érdekes nem történt velem az utolsó években.

Villásreggeli után újabb villásreggelit kért, majd rögtön utána ebédet, aztán uzsonnát és közvetlenül azután, hogy az uzsonna utolsó falatját lenyelte, vacsorát. Reggel folytatta a dolgot. Ez így ment egy hétig.

— Nézd apus — mondta a hét végén Edda — tudod, hogy tisztellek, becsüllek, de ez így nem mehet tovább. Kizabálsz a házból. Valami kereset után kellene nézned.

— Félek, hogy felismernek — mondta rekedten Mussolini. — Tudod miket csináltam én itten? És itt most demokrácia van!

— Ki van zárva, hogy felismerjenek — nyugtatta meg Edda. — Nagyon megváltoztál az elmúlt öt év alatt. Nézd, a Pincio körül van egy péküzlet, az most kifutót keres. Tudsz biciklizni?

— Én, biciklizni? — ordította felháborodottan Mussolini.

Akkor Edda ránézett és Mussolini lehajtotta a fejét:

— Tudok.

Avval elment.

Késő este jött haza. Edda már az ötvenedik cigarettát szívta idegességében.

— Na mi van apus? Széna, szalma?

— Széna! — rikkantotta Mussolini és csillogott a szeme.

— Felvettek kifutónak? Honnan veszel kerékpárt?

— Kifutó? — mondta megvetően Mussolini. — Hol vagyunk már attól!

— Dehát miről van szó?

— Egyelőre folynak a tárgyalások — mondta Mussolini titokzatosan. — Majd holnap megtudsz mindent.

Másnap hajnalban nekivágott a városnak. Edda három napig várta, a végén már sírt az idegességtől.

— Lebukott a drágám — zokogta. — Csak el ne árulja a vén hülye, hogy én bujtattam.

Akkor csöngettek. Mussolini állt az ajtóban, csapzott hajjal, keserű arccal.

— Mindennek vége — mondta. — Adjál húsz lírát és megyek a fenébe.

— Dehát mi történt? — kapkodott levegő után Edda.

— Majdnem Olaszország miniszterelnöke lettem újra, de elvesztettem a csatát. Az utolsó pillanatban!

— Rájöttek, hogy ki vagy? — kérdezte résztvevően Edda.

— Ellenkezőleg — mondta tompa fájdalommal Mussolini — az utolsó pillanatban megfúrt egy régi ellenségem, azt mondta, hogy nem is én vagyok Mussolini...

Göring festője festi a bonni német parlamentet

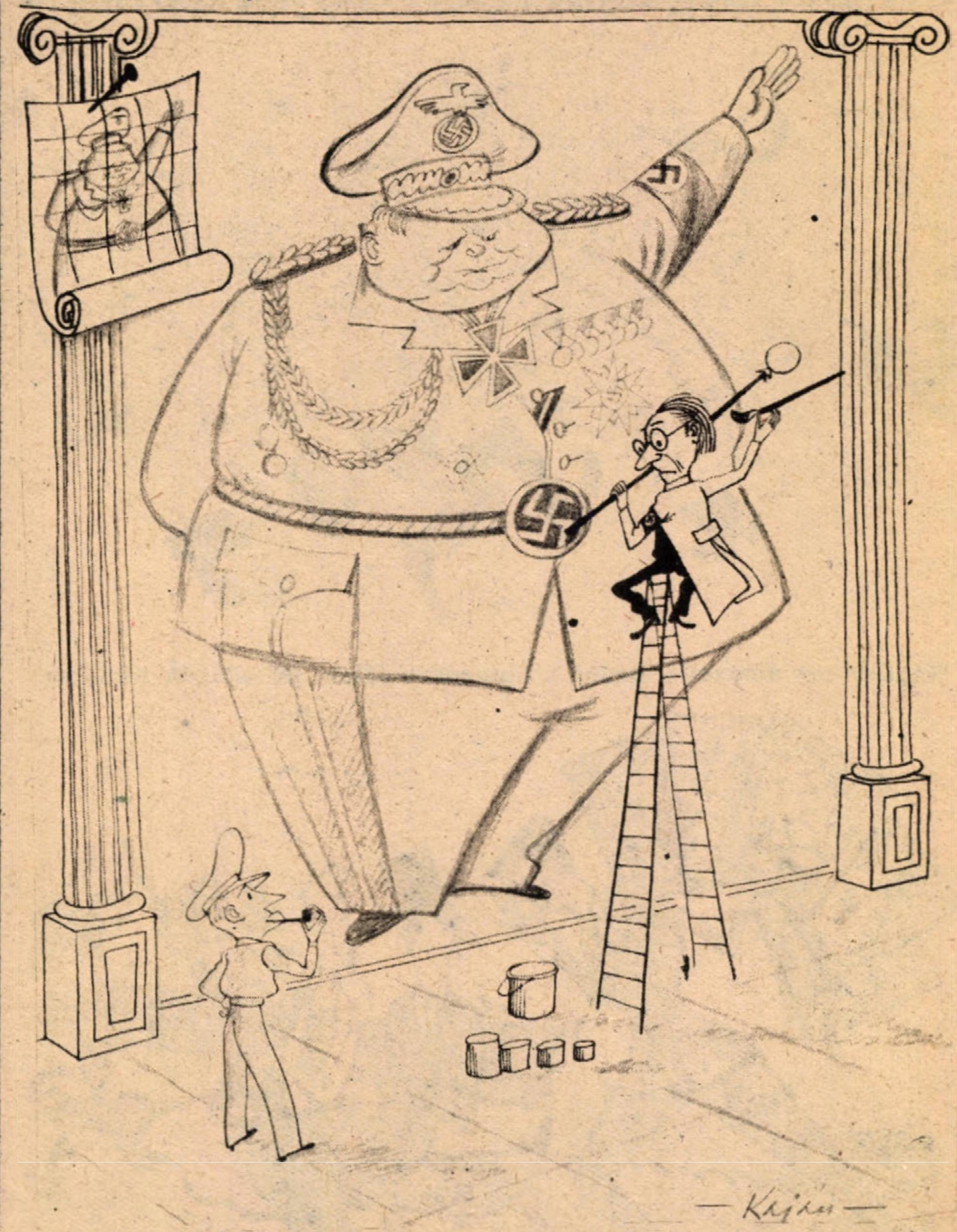

A festő: Ejnye, de szórakozott vagyok, véletlenül a régi terveket használtam fel.

Amerikai tábornok: Nem tesz semmit, most már hagyja így,

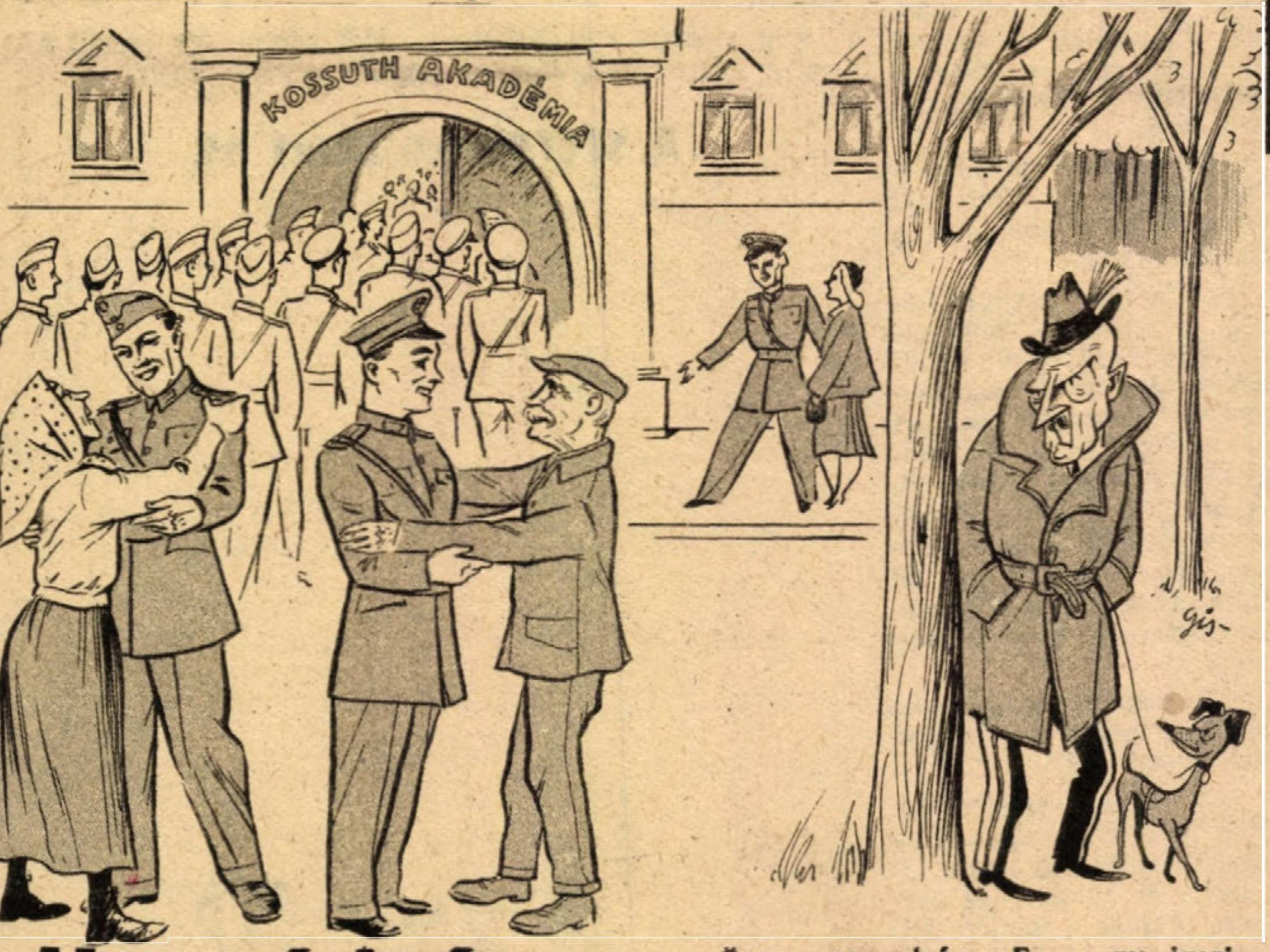

Honvédség a javából

Öreg munkás: Ez a mi igazi hadseregünk, ahol a tisztek is a mi fiaink!

Horthy katonája: Gyerünk Fifi, itt minket már kutyába se vesznek...

Az alkalmazkodó szobor

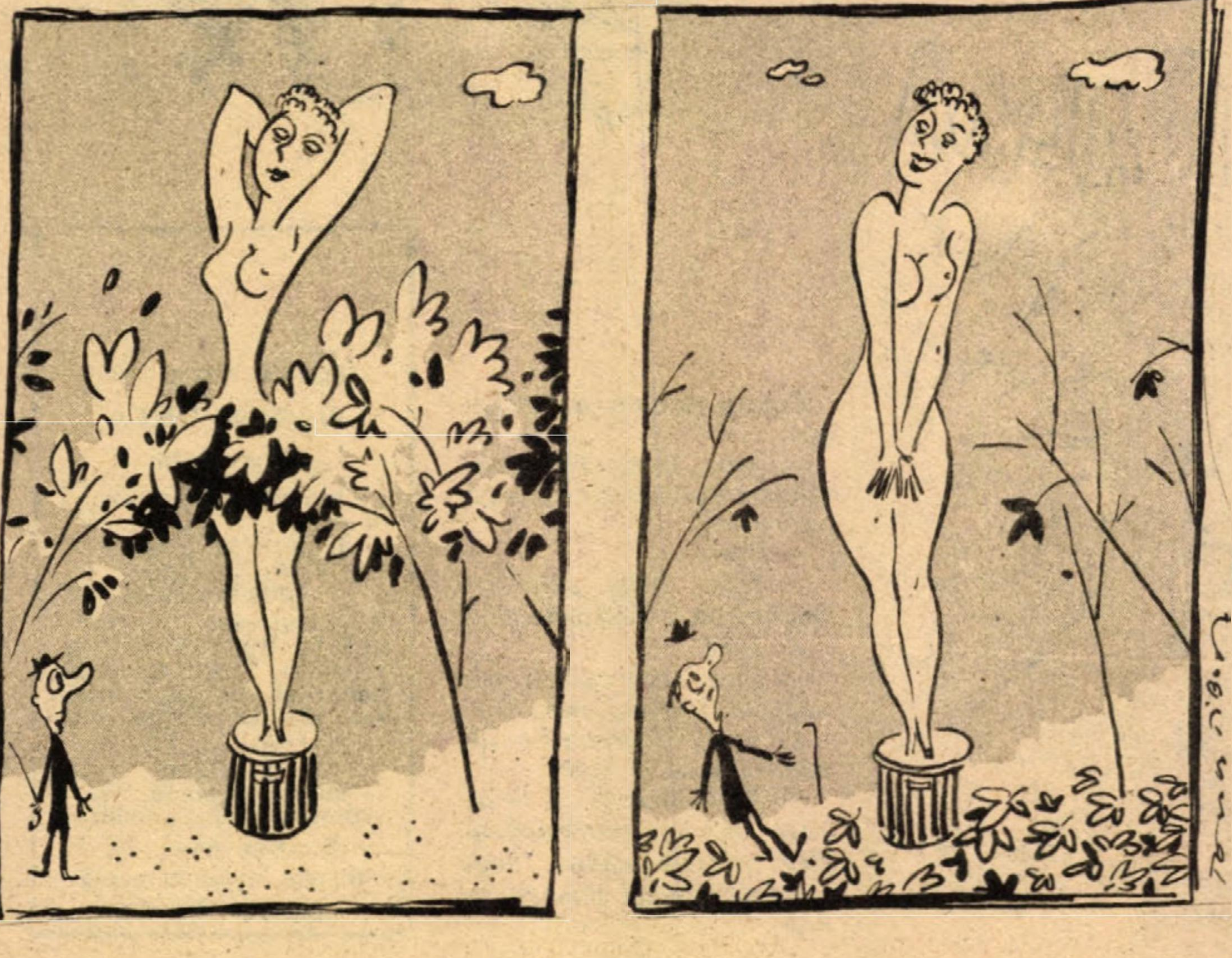

A 7 legragyogóbb vicce

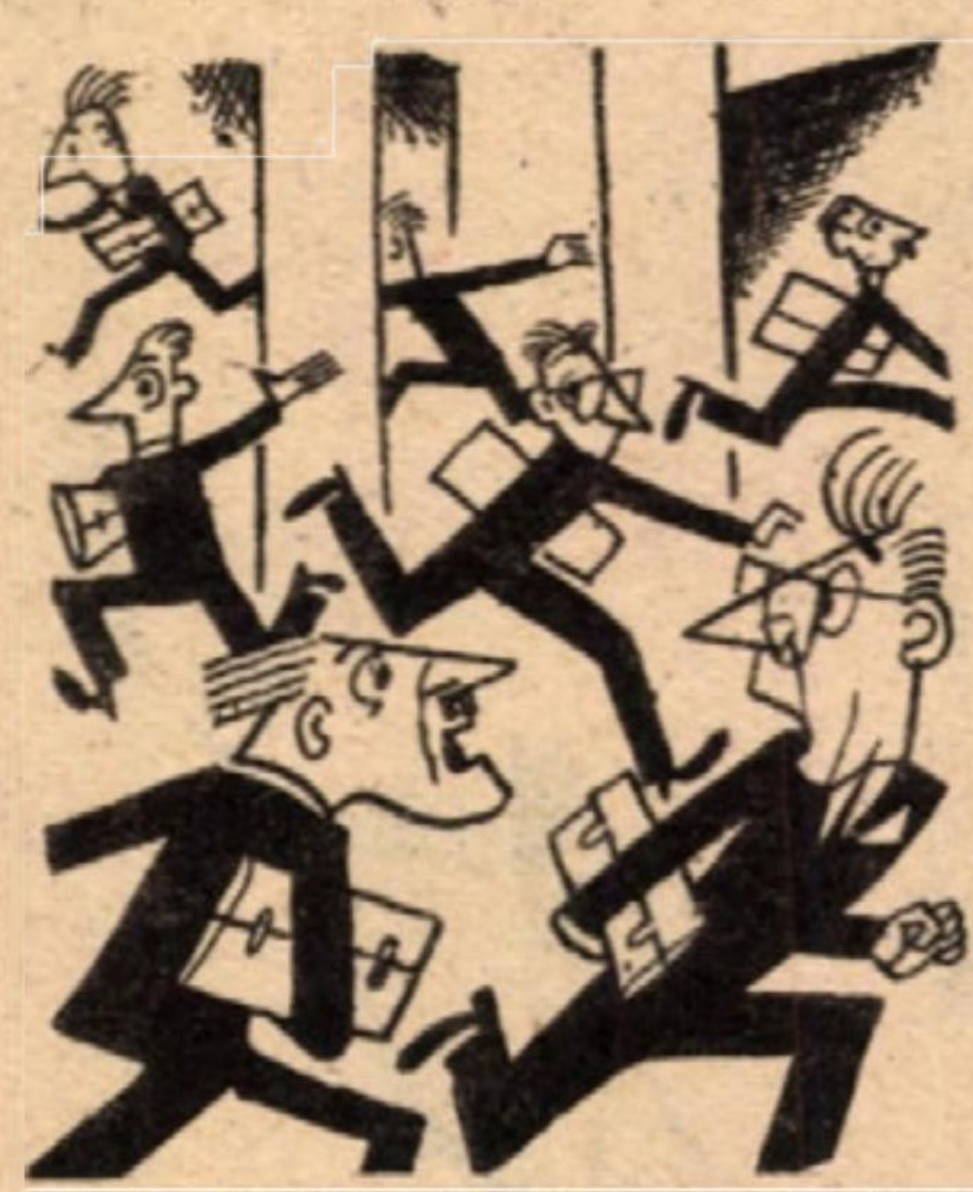

A Fehér Házban óriási izgalom van, az emberek nyüzsögnek, hemzsegnek, kétségbeesetten lótnak-futnak.

— Mi baj van? — kérdi az egyik titkár.

— Az elnök úr... — hebegi az egyik lakáj.

— Mi van az elnök úrral?

— A Néphadsereg kantoni bevonulásának hírére egészen elvesztette a fejét.

A titkár megkönnyebbülve fellélekzik:

— Akkor nem sokat vesztett.

Elveszett

egy Kanton. Kérem a jó embereket, hogy ne juttassák eszembe, mert megüt a guta tőle. Truman, Fehér ház.

Kerestetik

jobboldali francia miniszterelnök 1. a jövő hétre, 2. az aztán következő hétre és 3. az utána következő két napra. Prlusszal felszerelt ajánlatokat kér „Előrelátó ember" jeligére Blum Leó, Páris.

BENŐSÜLNE

jelenleg állásnélküli volt kínai diktátor. Szíves megkereséseket „Egyelőre csak futnánk egymással" jeligére kér Csangkajsek.

Olcsóbb lett a vatta

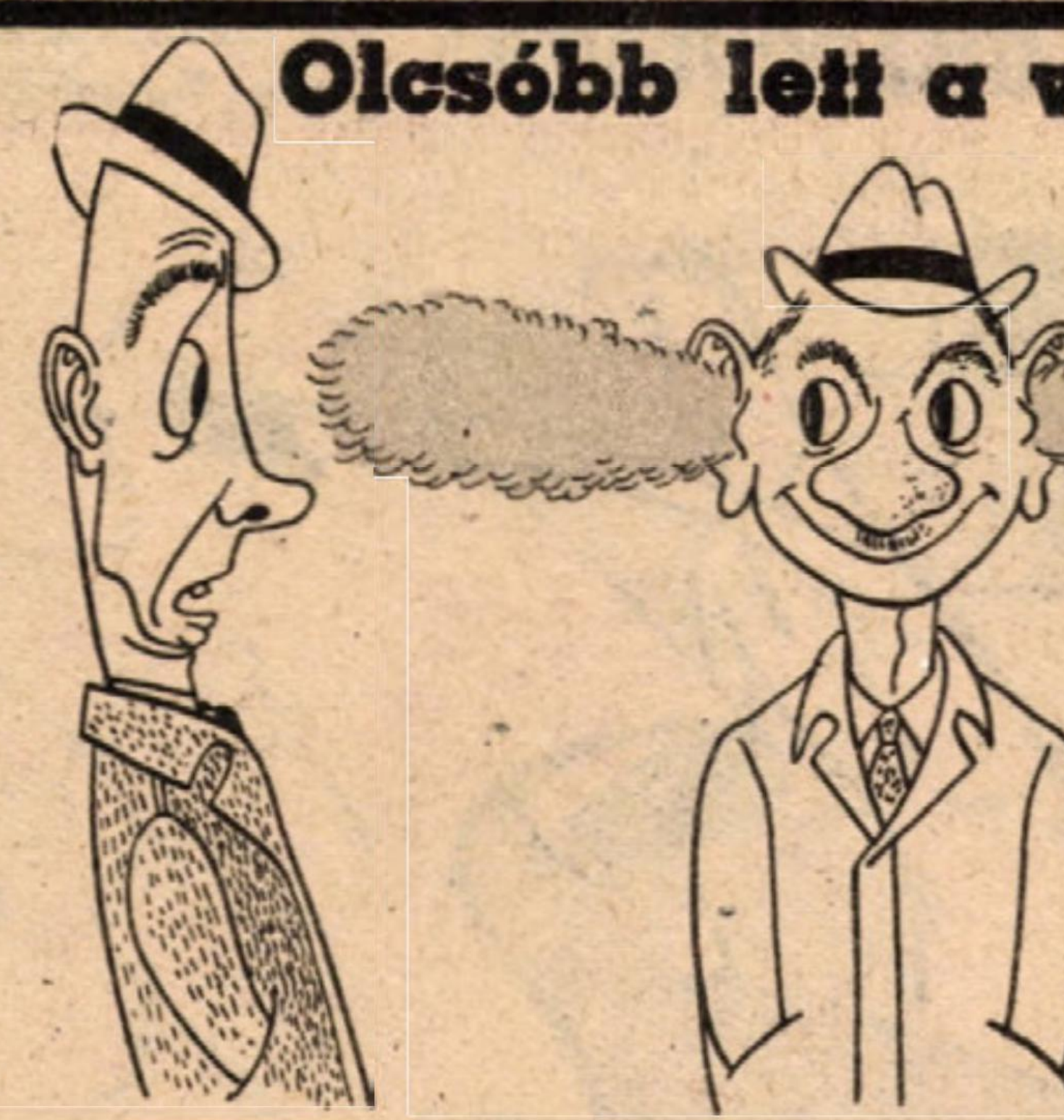

— Minek dugott ennyi vattát a fülébe?

— Na hallja, alig került egy pár fillérbe!

A nátha-baci panaszkodik

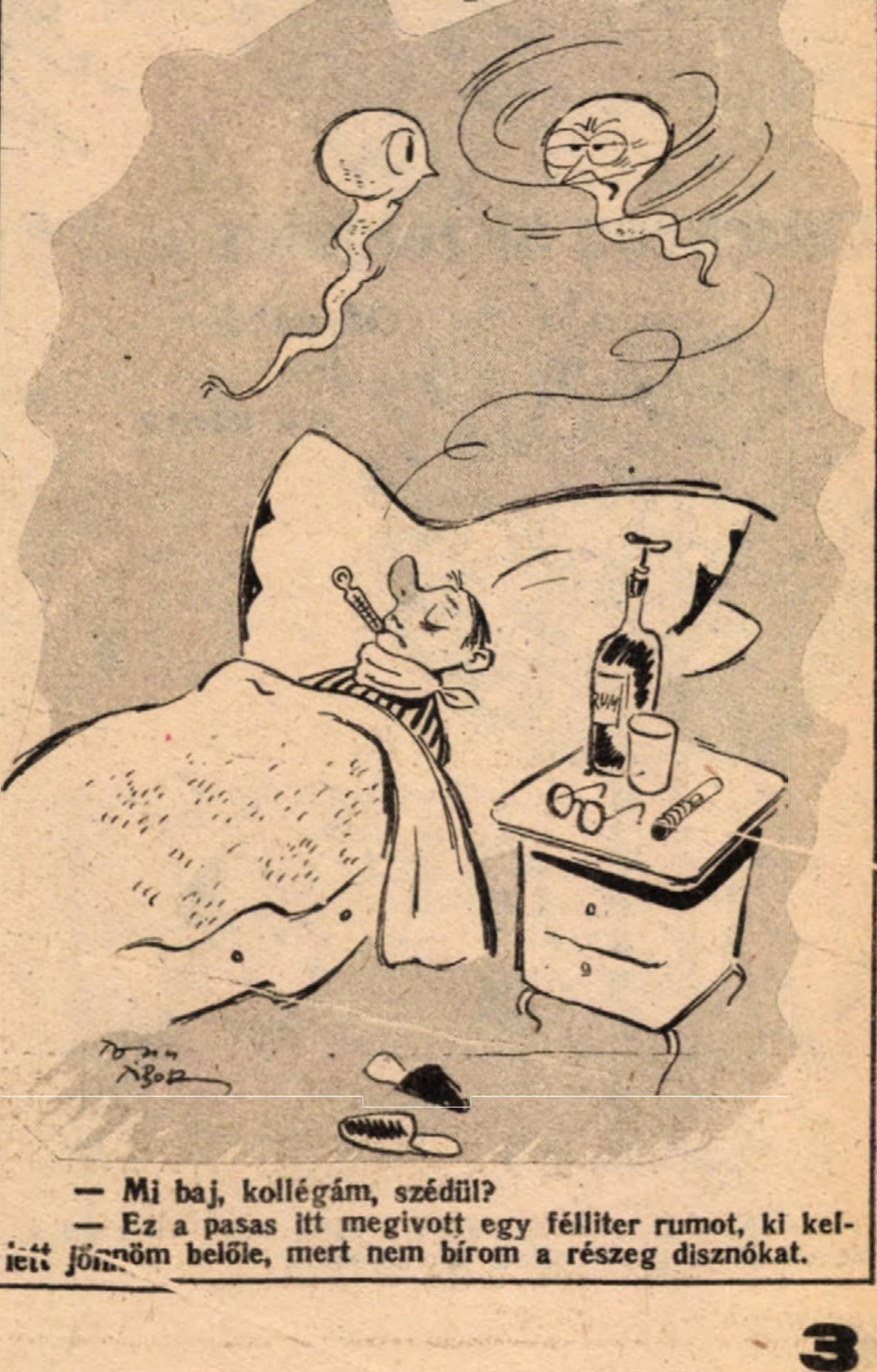

— Mi baj, kollégám, szédül?

— Ez a pasas itt megivott egy félliter rumot, ki kellett jönnöm belőle, mert nem bírom a részeg disznókat.

Nyugati híradás szerint Csangkájsek katonái még most is jól ellátják tisztüket

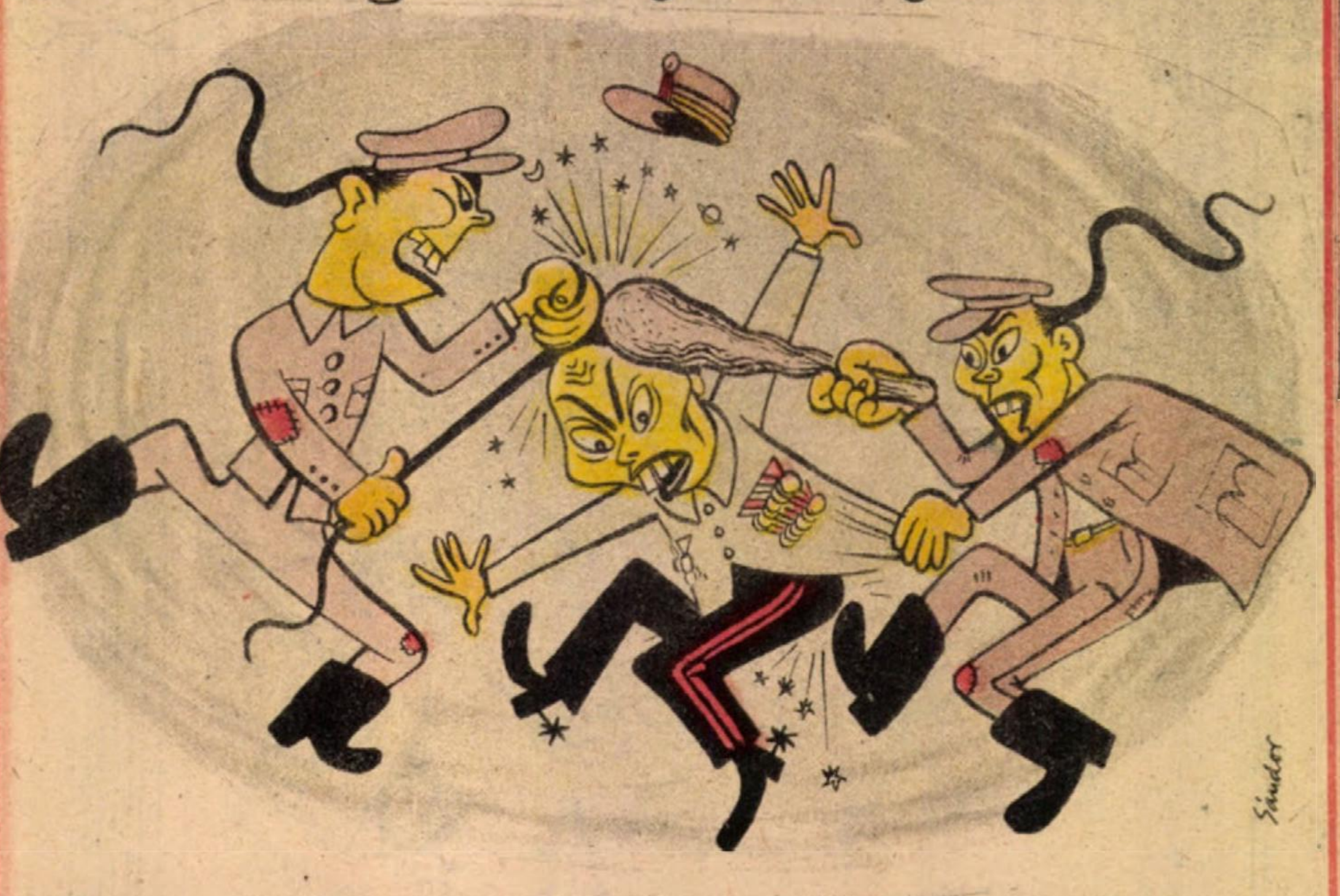

Képünk azt ábrázolja, amint a katonák valóban jól ellátják tisztüket.

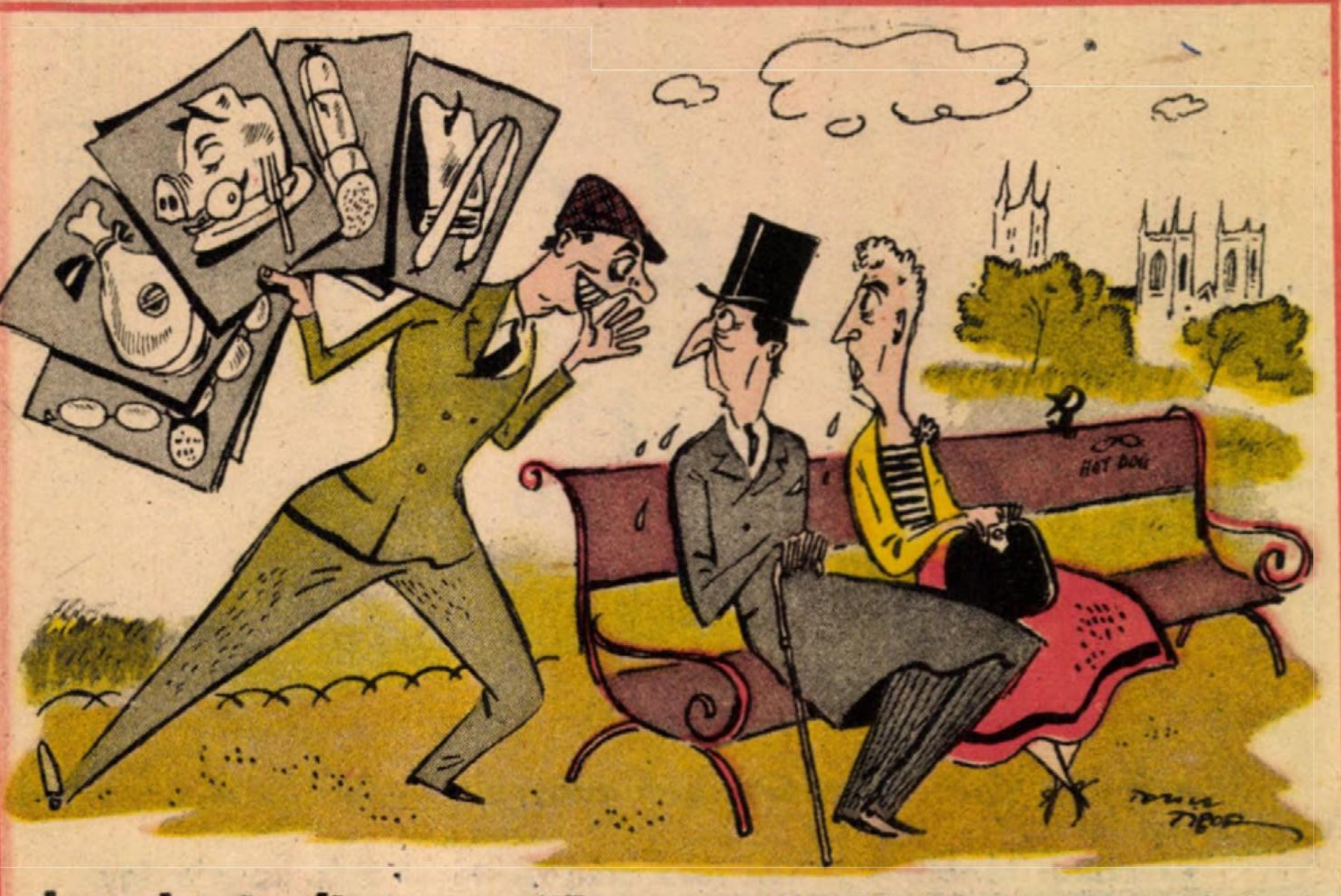

Londoni disznográfia

— Hallo, Miszter, isteni malacképeim vannak Budapestről. . . .

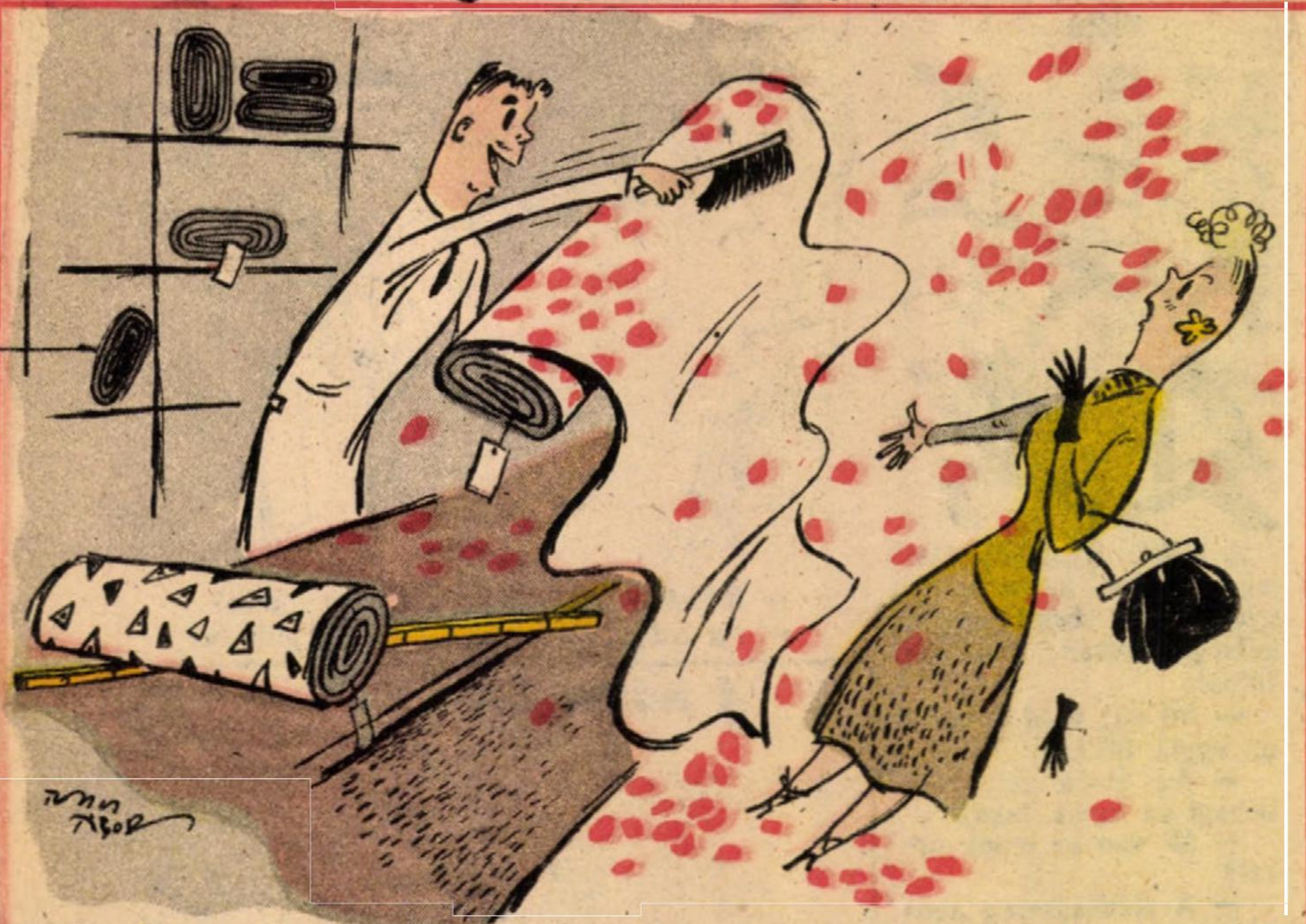

Előzékeny kiszolgálás

— Tessék asszonyom, ugyanaz pötty nélkül.

B. Kovács György

Elismerés

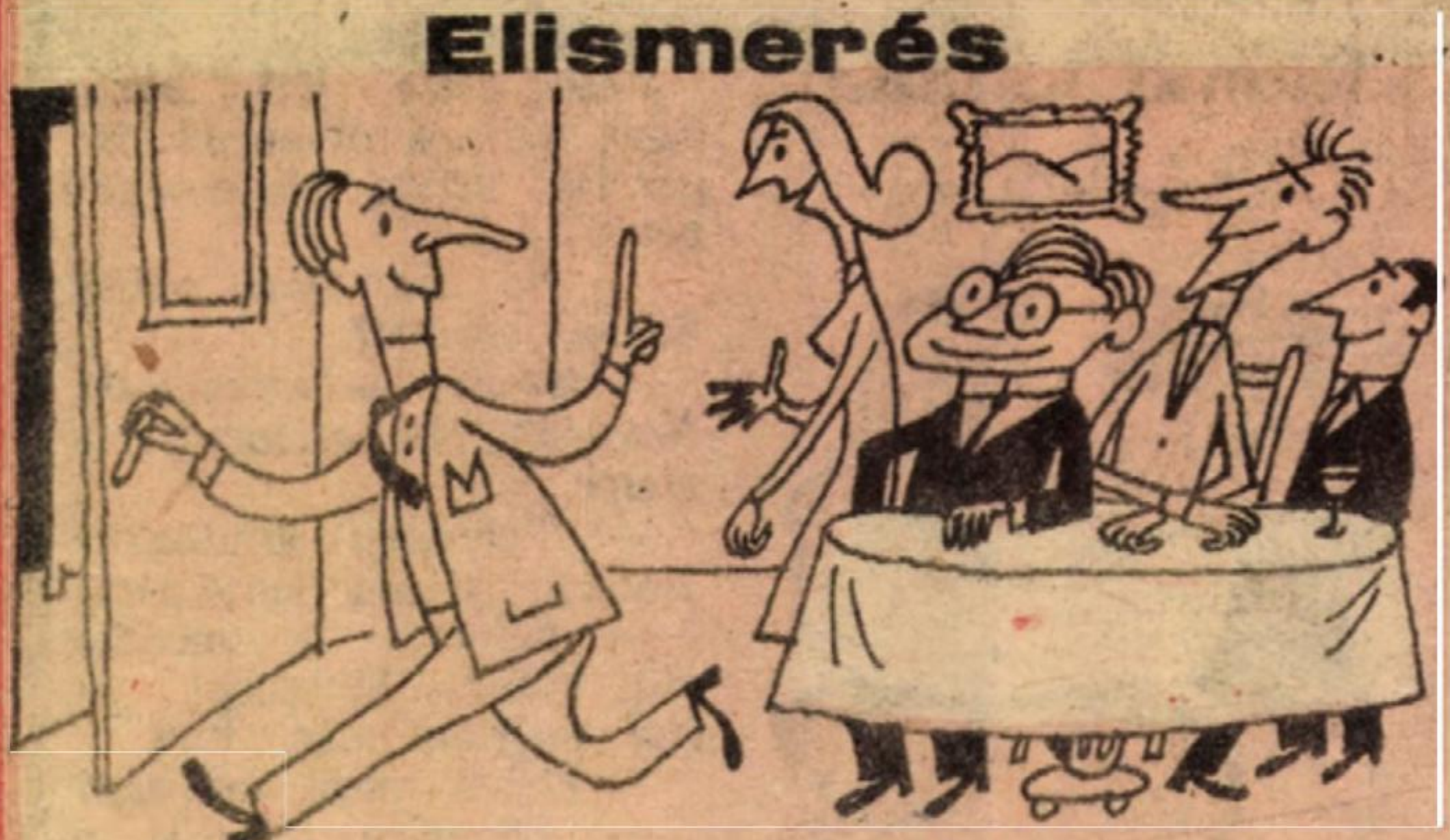

— Mert öregem, aki vidám dolgokat ír, az nem is lehet komoly ember. Az egész nap vagy nevet, vagy tucatszámra írja a vicceket és mikor lefekszik, bajuszkötővel köti fel az állát, nehogy még álmában is nevessen.

Ezt a bölcsességet egy barátom mondta és erre való tekintettel mindjárt meg is hívott a huga születésnapjára.

— Tudod kérlek — tette hozzá még magyarázólag — csupa komoly ember lesz ott, legalább te nevettesd meg őket.

— Nem megyek — szabadkoztam —, kölcsönkaptam egy Aragon kötetet francia eredetiben és szeretném ma este elolvasni.

— Már megint kezded, — vágott hátba kedélyesen a barátom — mióta olvasol te detektívregényt francia eredetiben?

Mert ő komoly ember.

Nem akartam megtántani, elmentem a születésnapra. Amíg csak enni kellett, addig remekül ment minden. Ennek azonban csakhamar vége szakadt, mert többen táncolni akartak. Előszedték a gramofont, de csak a Könnyű Lovasság nyitány lemeze volt meg.

— Meséljünk inkább — indítványozta a huga, aki szőke volt és buta, mint a hasadó hajnal.

— Helyes, nagyon helyes, — kiáltotta lelkesülten egy Ernő nevű fiatalember és mivel szappangyárban dolgozik, mindjárt el is mesélte a szappangyártás időszerű problémáit. A hangulat lassan, de biztosan romlott. Még szerencse, hogy maradt egy fél torta. Éppen megcéloztam, de vesztemre, mert a hug elkapott:

— Most már magán van a sor. Mesélje el, hogyan kell krokit írni.

— Nagyon egyszerűen. Fog az ember egy darab papírt, félbehajtja, majd kisimítja és ráteszi az asztalra. Azután a tetejére felírja a saját nevét és odaír valamit bevezetőül. Például: Tegnap este megyek a Csuverda Fülöp-utcában ... a végére meg a befejezést: Hát éppen a Cibelka Jenő itta meg a piszkos vizet. Ezzel lényegileg készen is van a kroki, csak a kettő közé be kell még írni valamit, ami kitölti a helyet. Dehát ez egyáltalán nem nehéz.

Ezzel újból megindultam a torta felé, de nem érhettem el, mert valaki azt indítványozta, hogy ha ilyen egyszerű, akkor most helyben írjunk egy krokit és játsszuk is el.

Kénytelen voltam belemenni, mert ha nem játszunk, akkor újból végig kell hallgatnom a szappangyártást.

— Hát jól van, szerkesszünk most itt egy krokit. A bevezetés az, hogy itt ül egy társaság és udvariasan unják egymást. Egyikük vállalkozik rá, hogy szórakoztatja a többit. Ezután jön majd az a bizonyos felsülési motívum, ami nagyon fontos eleme a krokinak. Tehát ez a vállalkozó lélek kimegy a szobából — éppúgy, mint most én — és azután majd meglátjátok a továbbiakat.

Kimentem az előszobába, meg se gyujtottam a villanyt, csak felkaptam a kabátomat és gyorsan meglógtam.

Alig mentem egy sarkot, amikor észrevettem, hogy a kabátom gyanusan hosszú. Hű, a keservit — kaptam észbe — hiszen én a sötétben egy másik vendég kabátját vettem fel. Hamar visszaszaladtam, nehogy még baj legyen.

Lihegve tértem vissza. A húg nyitott ajtót és mögötte csalódott arccal álltak a többiek, mert a kabátcsere tényleg eléggé elcsépelt fordulat.

— Várjatok csak — igyekeztem menteni a helyzetet — ez még nem az igazi csattanó. A kroki hőse ilyenkor tényleg visszamegy, de nem oda, ahol elcserélte a kabátot, hanem egy idegen lakásba, mert eltéveszti az ajtót. Ebben a pillanatban tehát egyedül állok egy idegen előszobában és rögtön meglátjátok a fejleményeket.

Bementek, én pedig nekiláttam, hogy visszacseréljem a kabátomat. Közben kihallatszott egy női hang: . . . igen, nagyon szellemes . . . — és milyen ötletes — folytatta egy másik női hang.

Ebben a pillanatban nagyon megbántam, hogy ilyen hálátlanul meg akartam másodszor is lógni. Lám, milyen kedvesek ezek! Visszamegyek és olyan jó krokit írunk együtt, amilyen csak kell. Már indultam is az ajtó felé, de ekkor megint hallatszott az első hang:

— . . . — hanem a ti barátotok, ez a krokiszerkesztő, ez egy rettenetes nagy hólyag . . .

Gyorsan vettem a kabátomat — ezúttal az igazit — és express tempóban elhagytam irodalmi működésem gyászterét.

*

Hét kérem, így készül a kroki: a valóságban.

A szerelmes tüzet ad

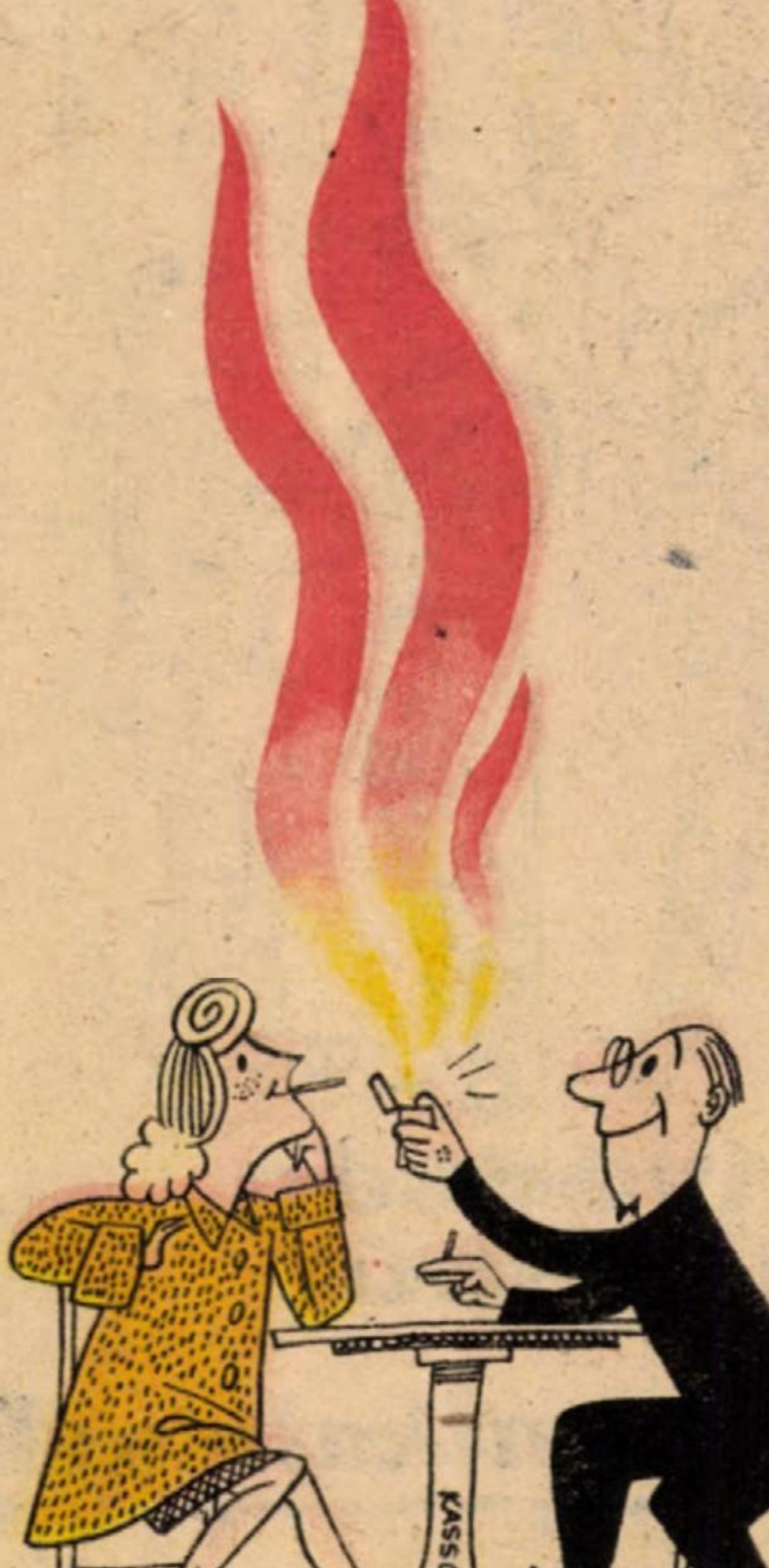

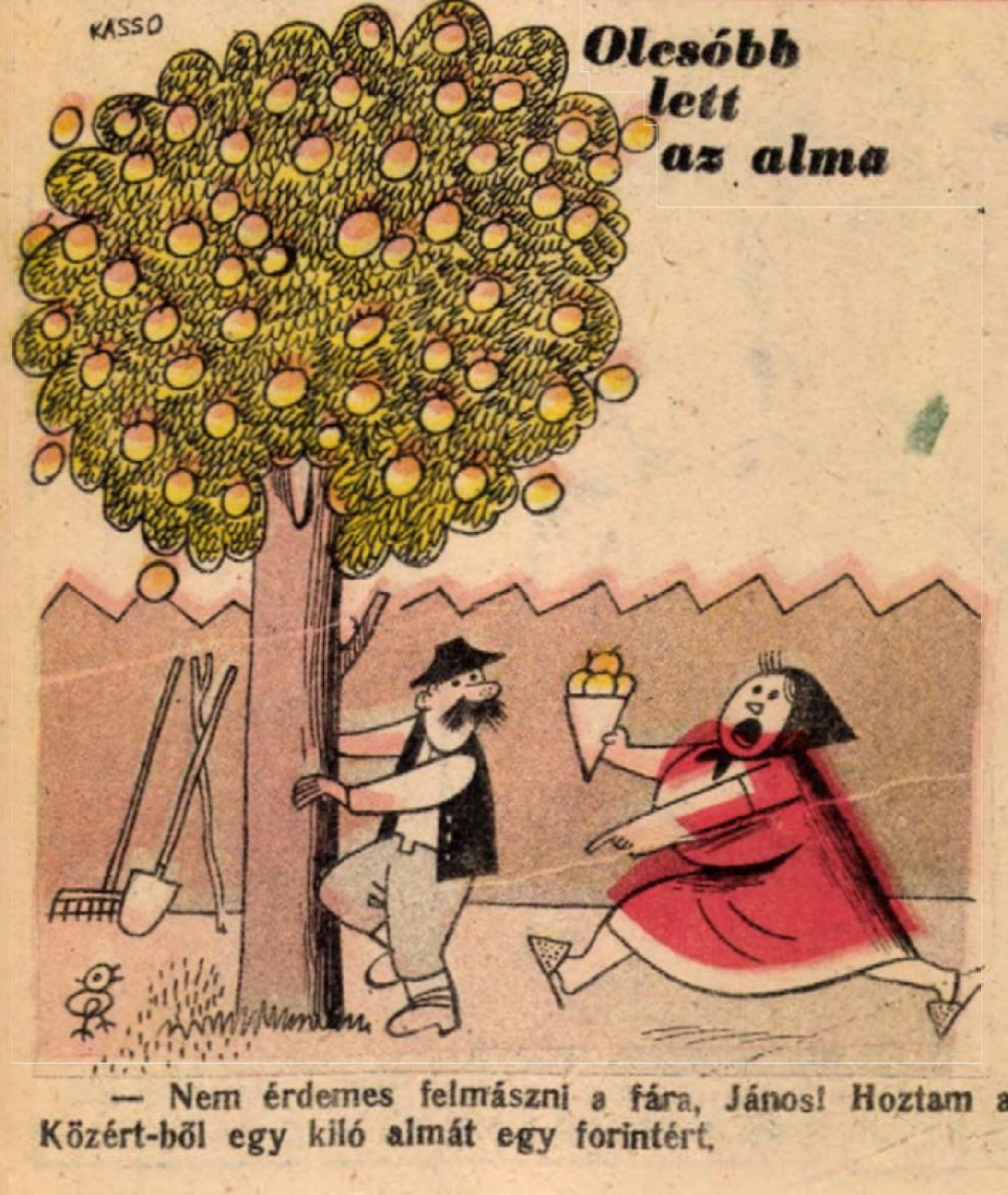

— Nem érdemes felmászni a fára, János! Hoztam a Közért-ből egy kiló almát egy forintért.

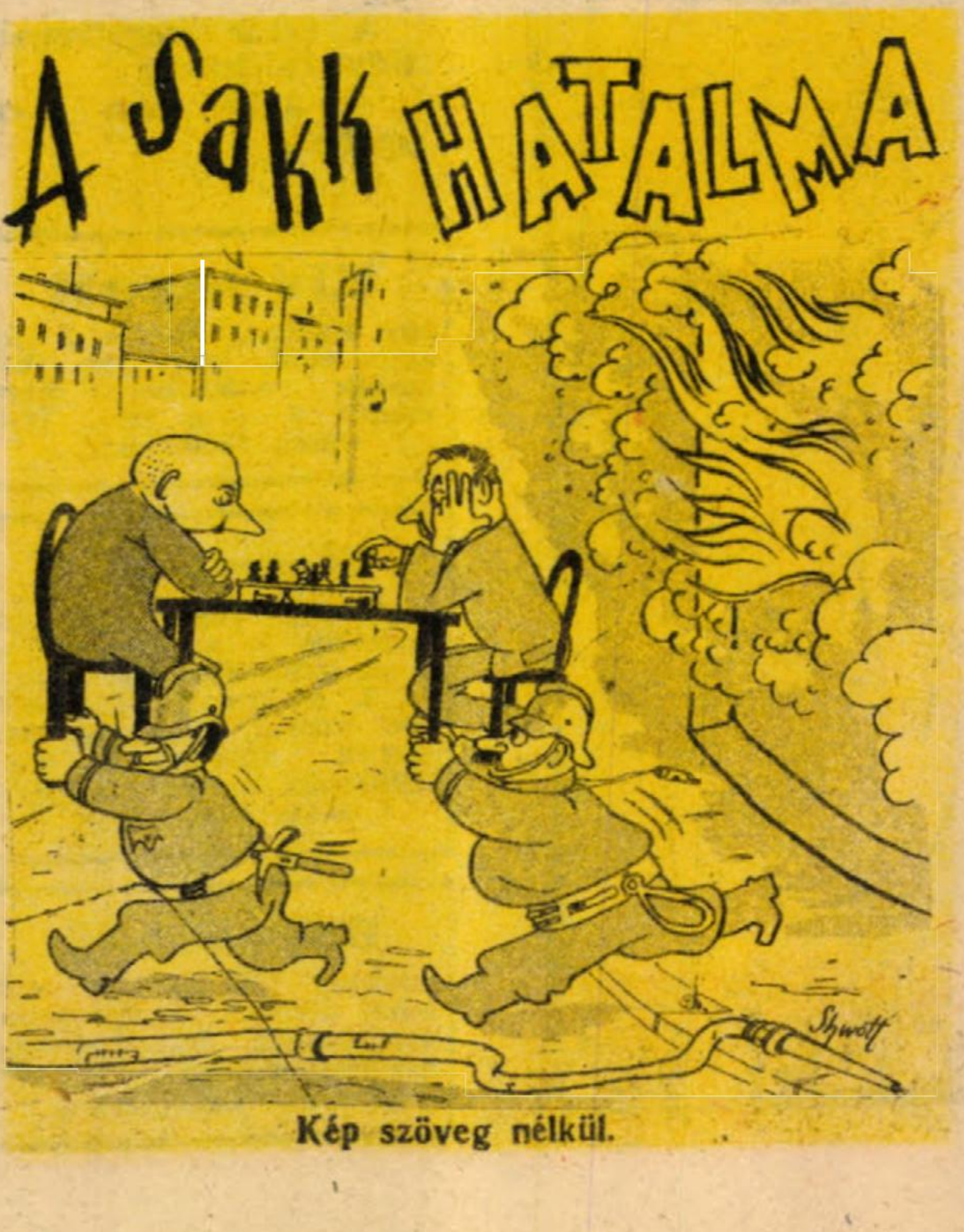

Kép szöveg nélkül.

MAD-RID-BAN

Franco kérdezi az embereit:

— Igaz, hogy Tito ezerszámra gyilkoltatja a jugoszlávokat?

— Igaz.

— Igaz, hogy pontosan leutánozza a módszereimet?

— Igaz.

— Igaz, hogy lassan már nagyobb fasiszta, mint én?

Az egyik tábornok Franco vállára teszi a kezét:

— Ne féltékenykedj Francisco, van az amerikaiaknak elég pénzük ahhoz, hogy mindakettőtöket támogassanak.

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos:
SZABADSÁG
lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.
Nyomatott a
Budapesti
Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépein.
V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

BÚCSÚLEVÉL

Igen tisztelt Uraim!

Nem minden meghatottság nélkül búcsúzom Önöktől. Nem mondom, barátságunknak voltak ugyan Achilles-sarkai, dehát ez Achilles magánügye. Különben sem akarom a búcsú pillanatait szemrehányásokkal keserűvé tenni. Őszinte leszek, hiszen férfi voltam annakidején én is, nincs titkunk egymás előtt: én örülök, hogy végre nyugalomba vonulhatok, mert kezdett már az idegeimre menni a dolog. Valósággal jólesett, amikor kizavartak Kantonból, mert már nem bírom tovább idegekkel.

Nem bírom tovább idegekkel, hogy a világ összes karikaturistái engem rajzoljanak, amint szaladok.

Ha a kezembe vettem egy vicclapot — és gyakran a kezembe vettem, hisz nem vagyok még olyan öreg, kell nekem is egy kis szórakozás — mit kellett látnom? A címlapon le voltam rajzolva, amint futok, a másik oldalon, amint szaladok, a harmadikon rohantam, a negyediken bukdácsoltam, az ötödiken száguldtam, a hatodikon és a hetediken nyargaltam, a nyolcadikon vágtattam, ügettem és lóstattam. Azonkívül a második oldalon lúdtalpat kaptam a szaladástól, a harmadikon bütyköt, a negyediken agyrázkódást és lépfenét és így tovább a végtelenségig.

Hiába írtam a rajzolóművész uraknak szerte a világba a leveleket, hogy de uraim, én még két lépést nem szaladtam az életben személyesen, amerikai lukszuskocsin menekültem mindig, száz kilométerrel a sereg előtt, a kocsin rádió volt, fürdőszoba, konyha, budoár és istálló és néha megálltunk útközben virágot szedni — hiába, beszélhettem Önöknek. A végén már egészen hipochonder lettem, mindenféle lábfájások kezdtek gyötörni, lúdtalpbetétet vettem, az autón levő mennyezetes ágyamban egész éjjel futottam álmomban és így tovább.

Ezt tették Önök velem.

Én a közeljövőben pályát változtatok. Gyümölcsösboltot nyitok Yokohamában, a tőkét már össze is loptam hozzá, mert én komoly ember vagyok. Kérem az i. t. rajzolóművész urakat, hogy megtisztelő megrendeléseikkel keressenek fel és még egyet kérek: EZENTÚL KIZÁRÓLAG ÜLVE RAJZOLJANAK, HADD PIHENJEM KI MAGAMAT.

Egyébként szívélyes üdvözlettel

igaz tisztelőjük
Csangkájsek

Nem az ő reszortjuk

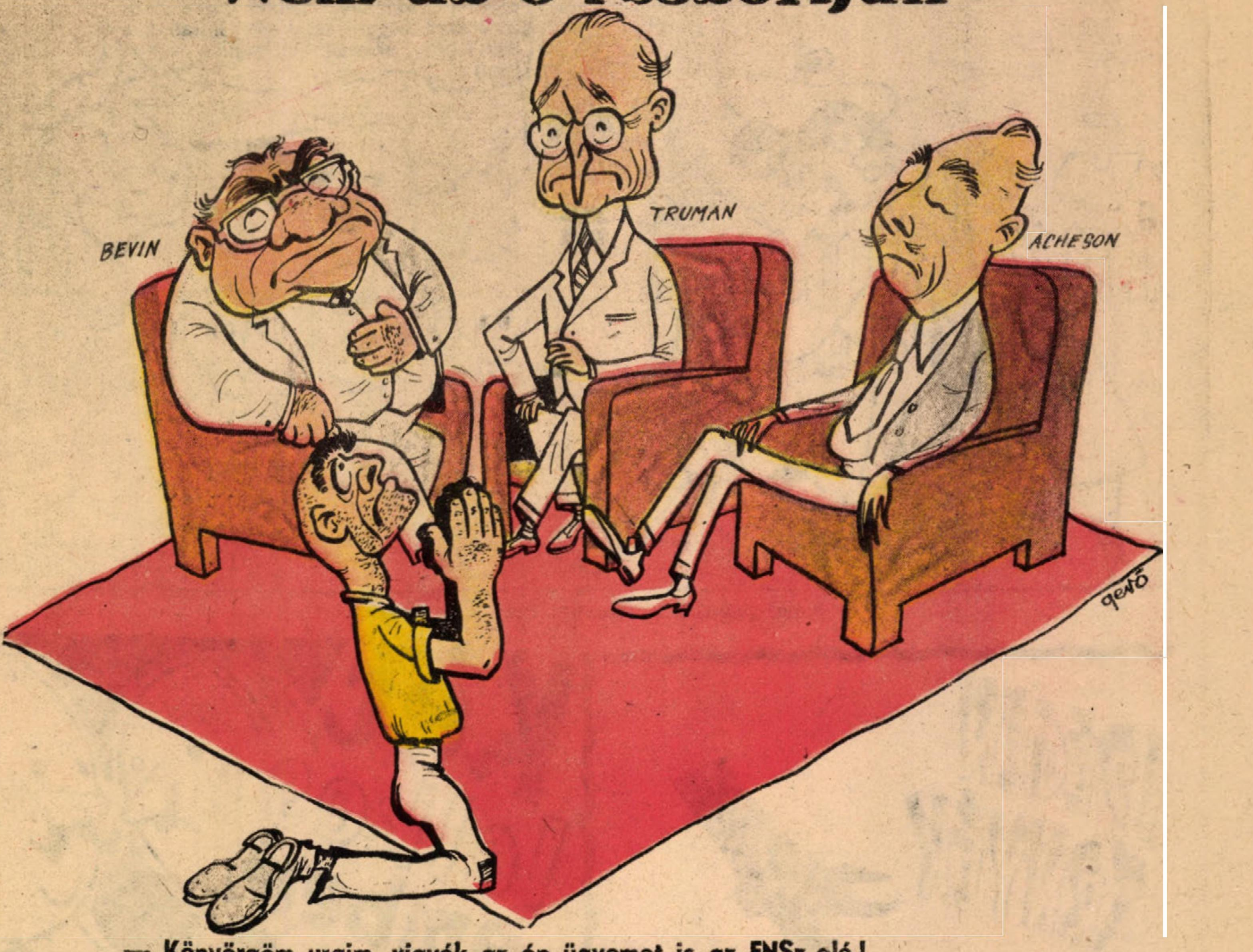

— Könyörgöm uraim, vigyék az én ügyemet is az ENSz elé!
— Hány embert ölt meg, kedves barátom?
— Kettőt.
— Az semmi. Mi csak tömeggyilkosok védelmével foglalkozunk!

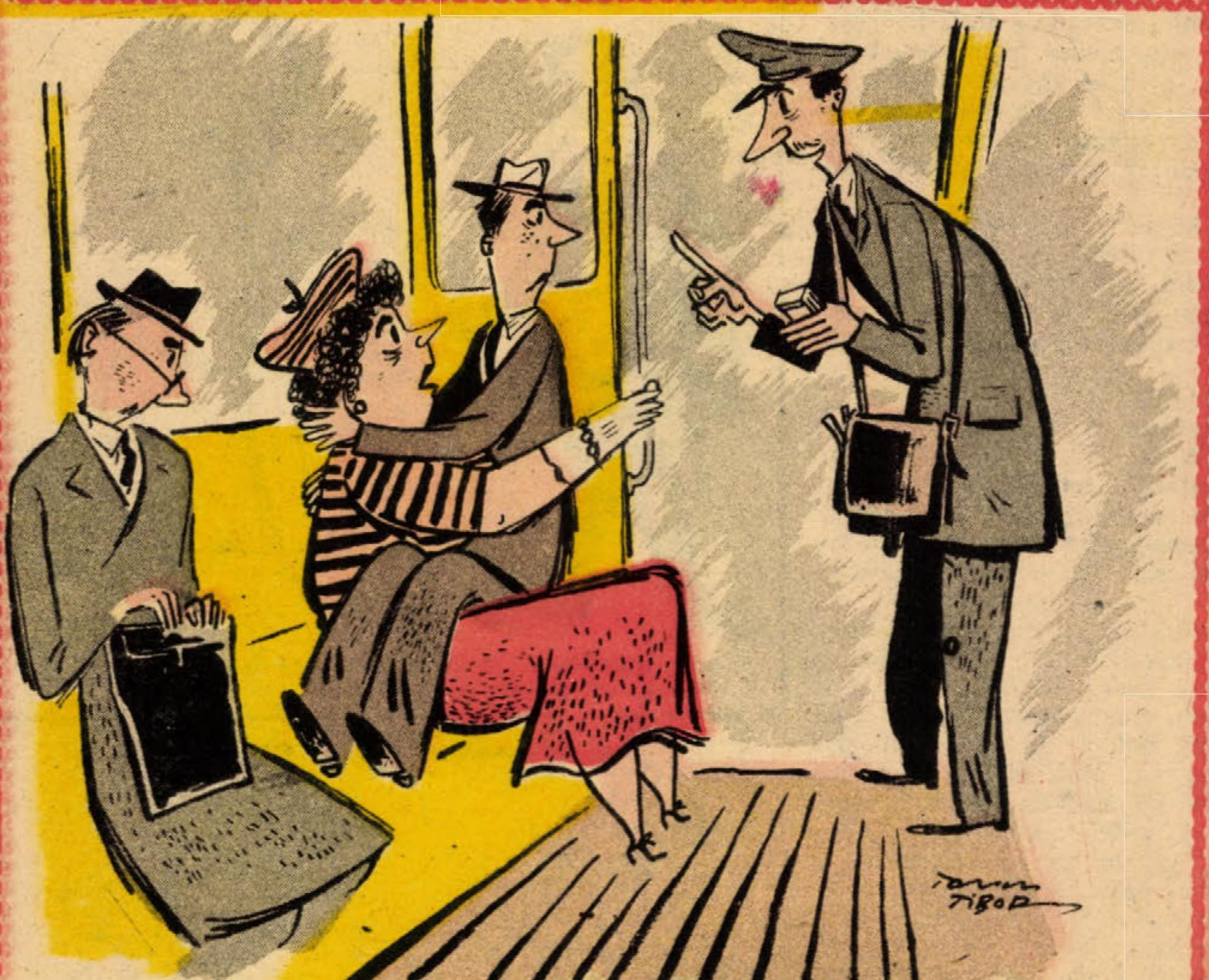

Ötletes megoldás

— Csak egy vonalat parancsol, asszonyom? Úgy látszik, nagyon anyás a fiucska...

Az Ifjúsági Boltok mintájára

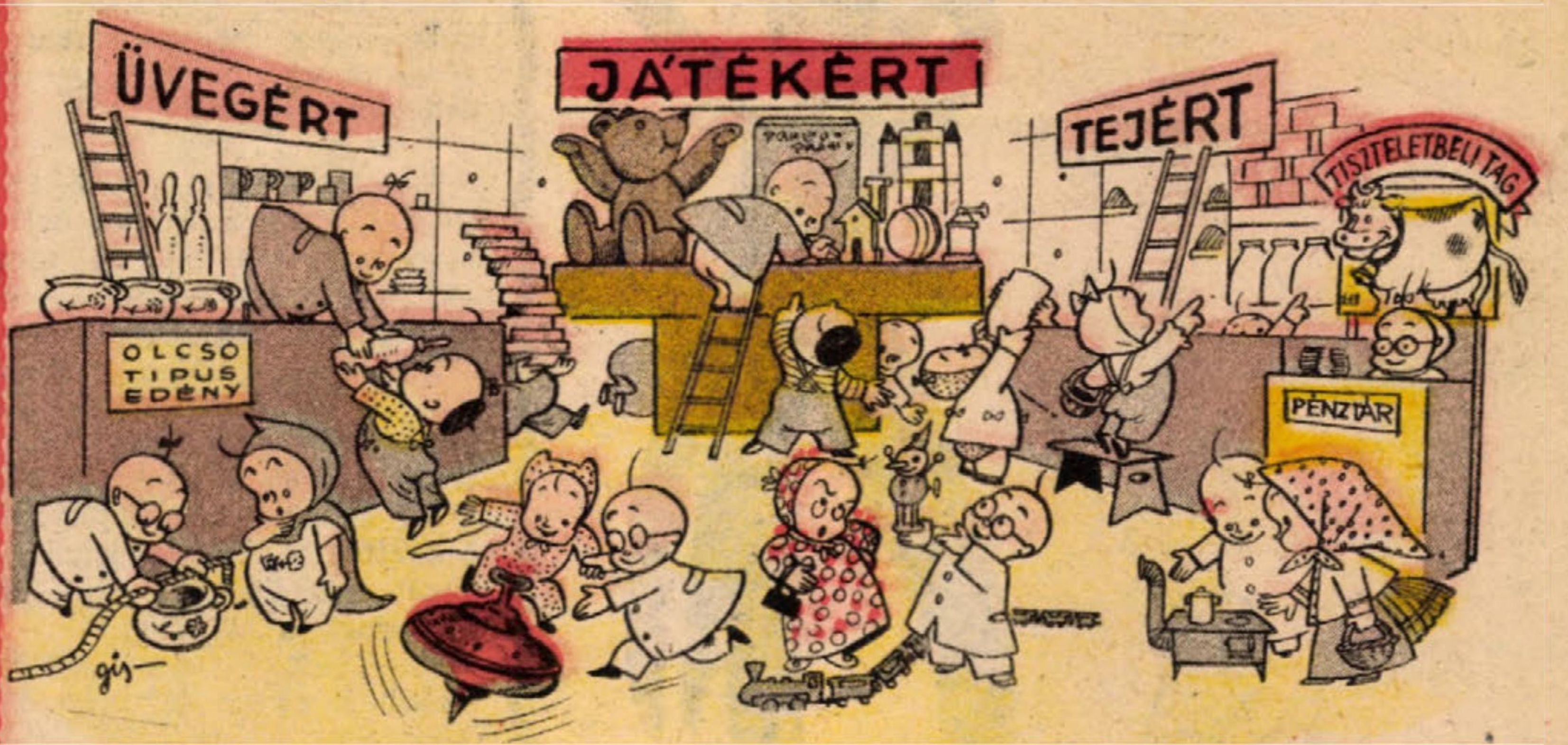

a legifijabbak is boltot nyitottak.

Tito bemutatja érdemrendújításait

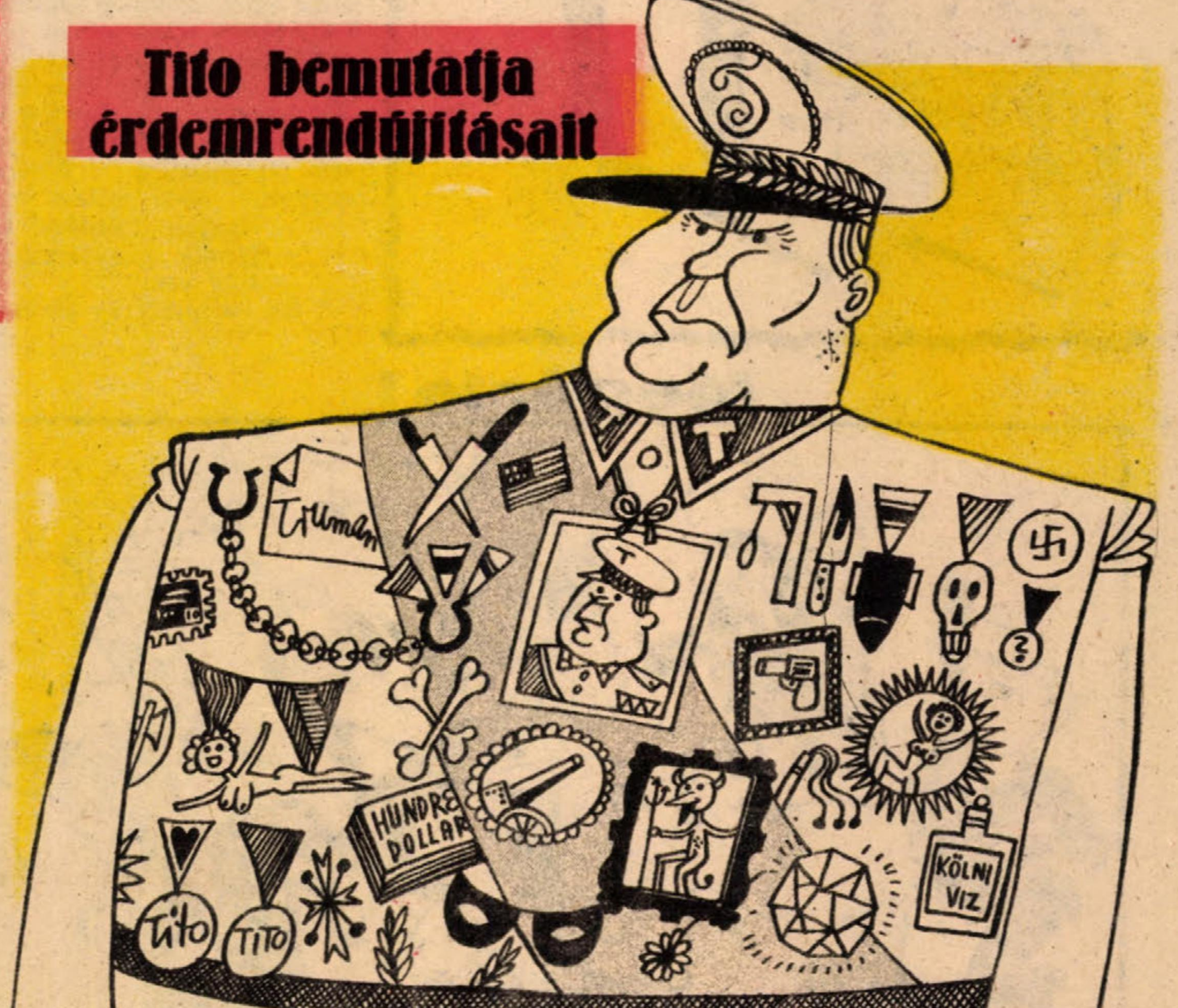

Öregember nem vénember

Kép az MHK-ról

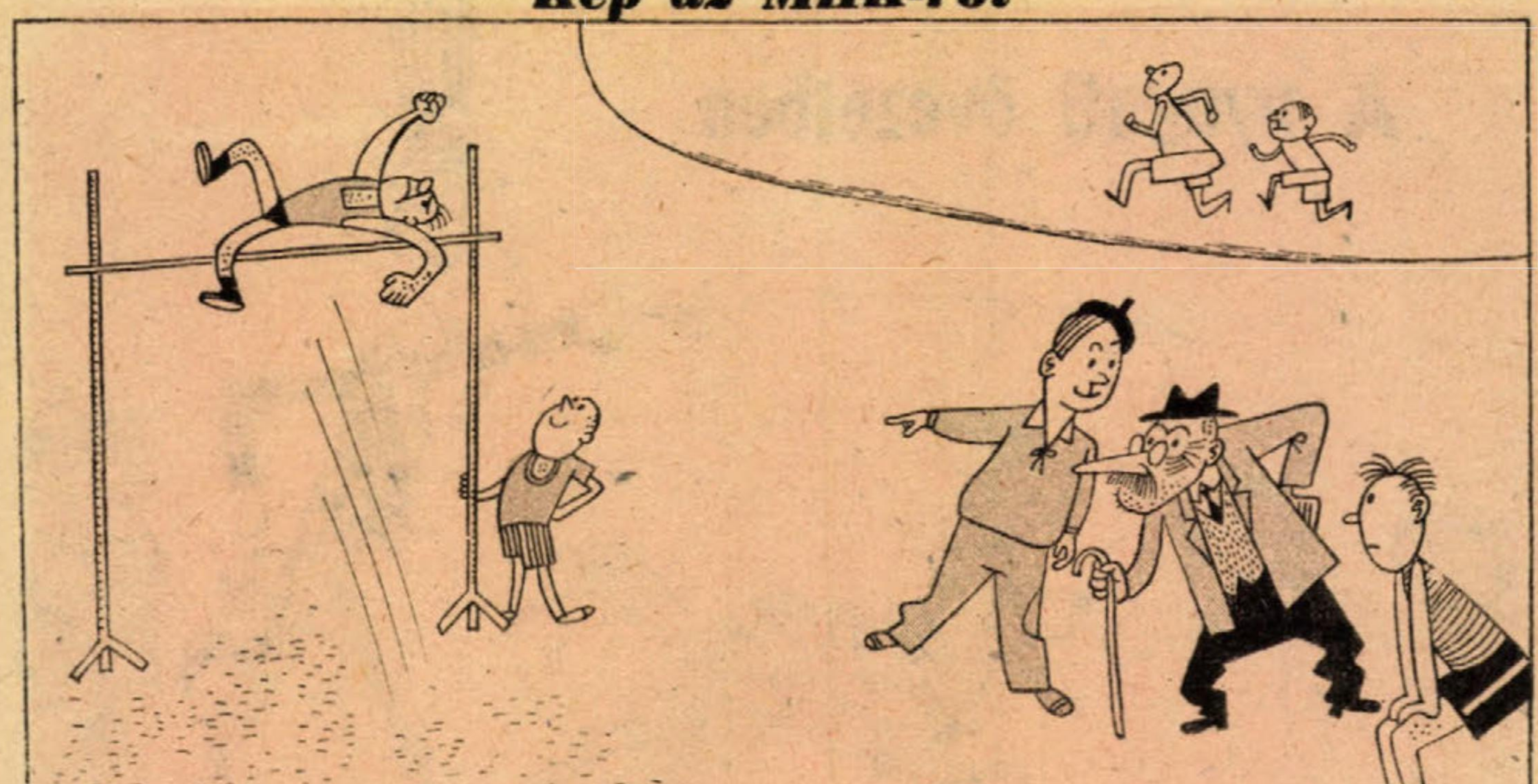

Bácsika: Átugranám én is csak ne kéne nekifutni!

Ludas Matyi a jövő héttől már szerdán jelenik meg!

Aki komolyan vette

IDÉZET A SZABAD NÉPBŐL:

Ócsödön az iskolában figyelmeztették a gyerekeket, hogy *aki nem jár hittanra, az kisborjú lesz.* Hat-hétéves gyerekek bömbölve mentek haza és követelték, hogy irassák őket hittanra, mert nem akarnak kisborjúvá válozni.

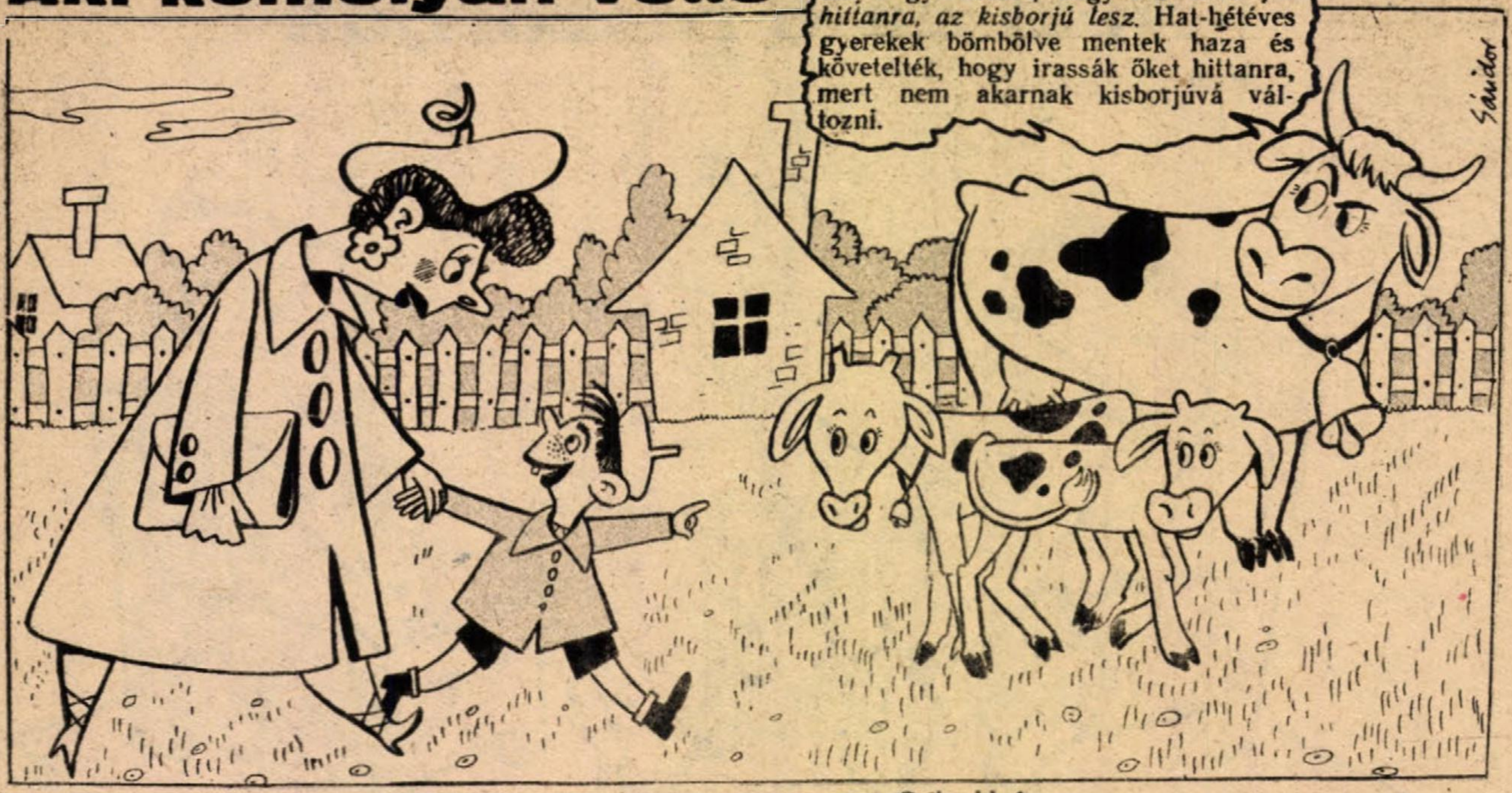

— Nézd anyu, a Pregovác, meg a Suhajda!

Párisi hír

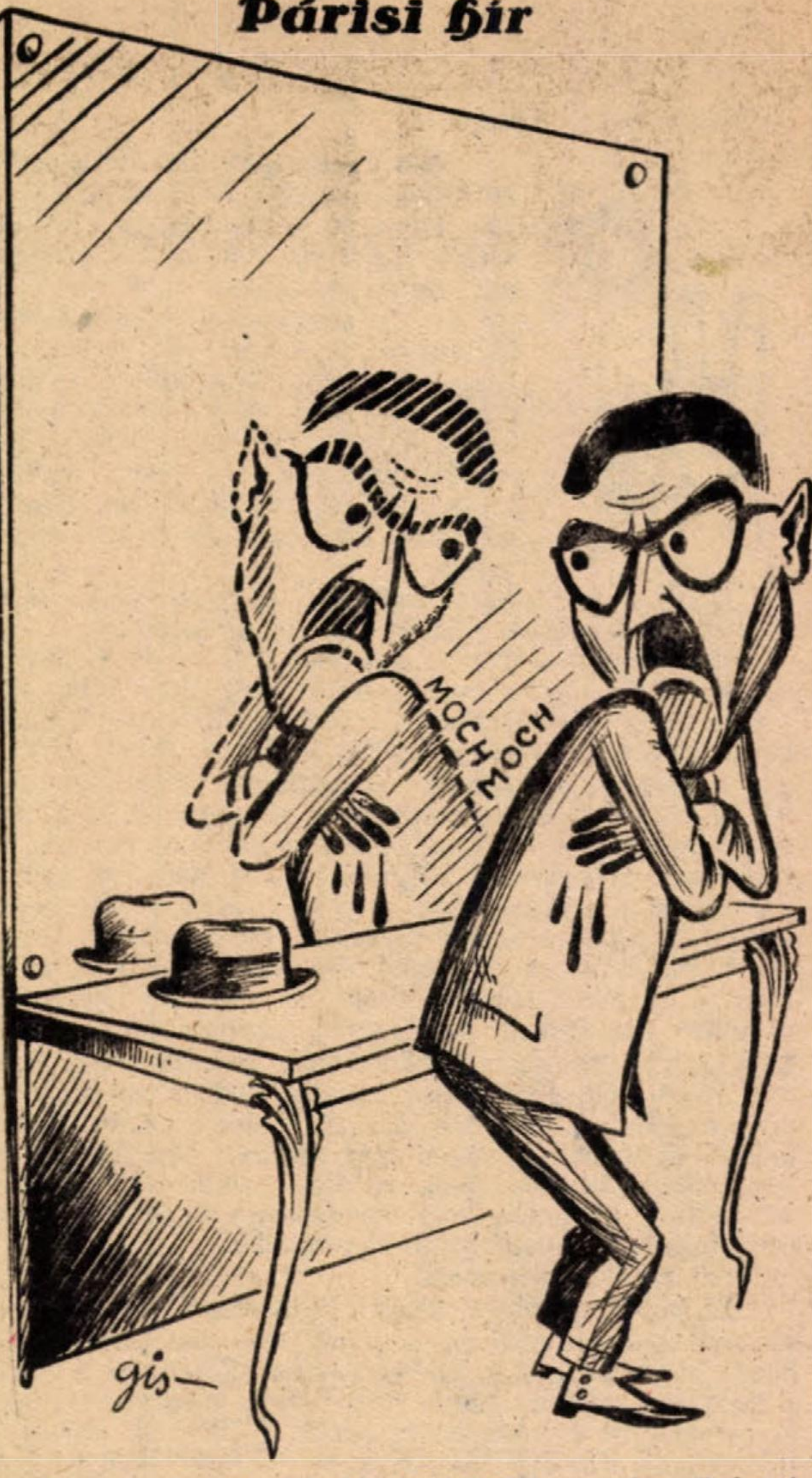

Így sorakozott fel Moch mögött a szimpatizánsok tömege.

IDEGEN ÁRNYÉK

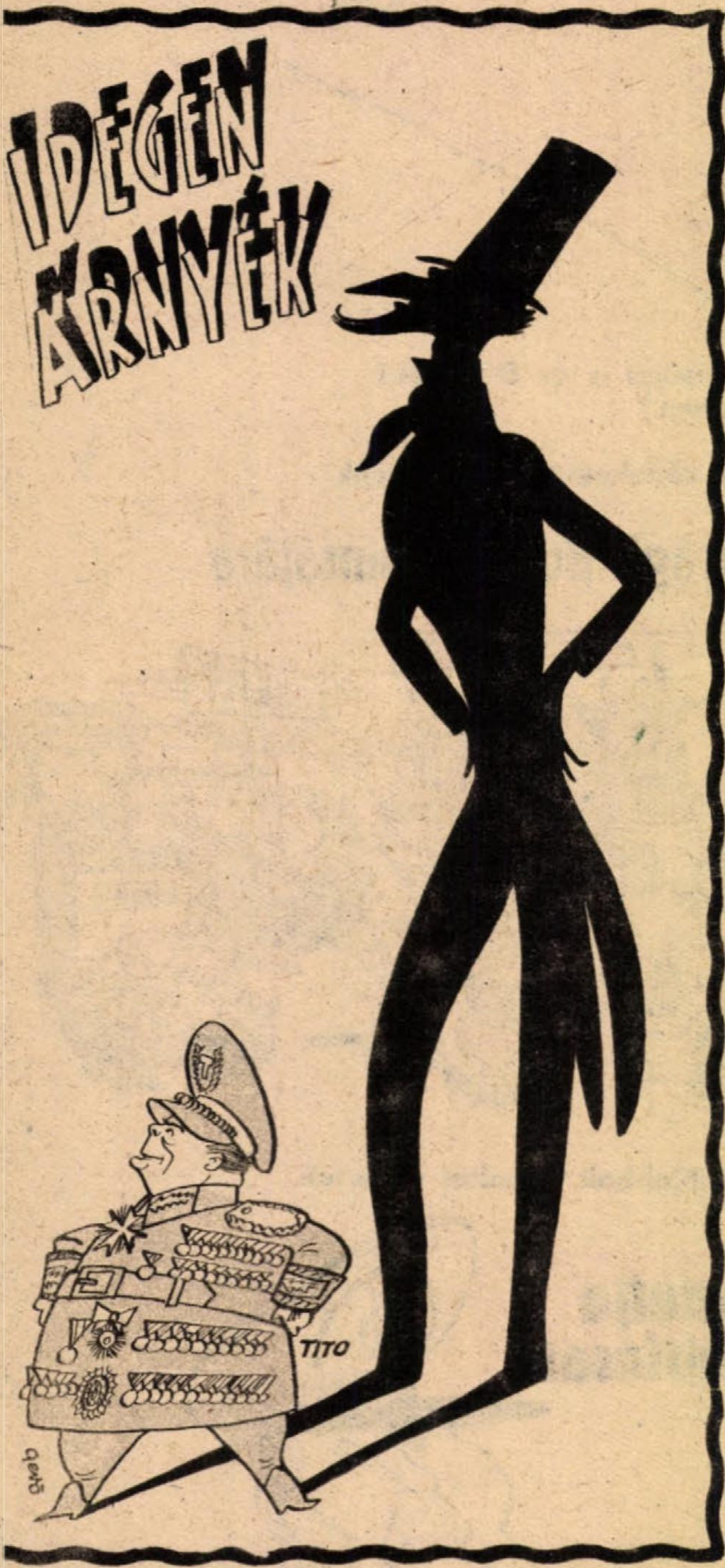

Két lelkes ember

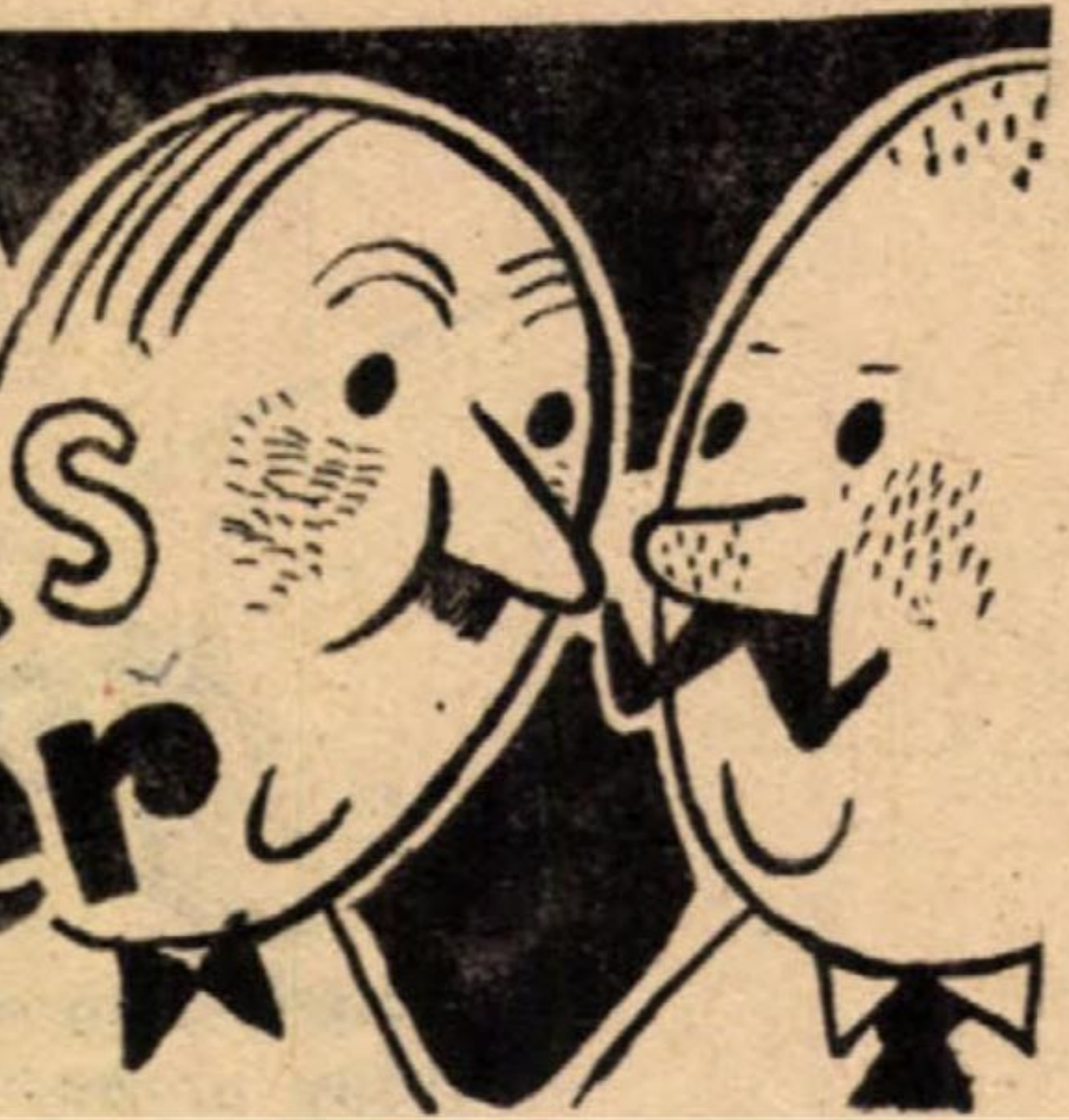

— Nézze csak barátom — mondta az egyik — én nem vagyok tagja a pártnak, de leveszem a kalapom az előtt, amit itt a kommunisták nem egészen öt év alatt csináltak. Kezdve a földreformtól egészen a Rajk-féle összeesküvés felszámolásáig — egyszerűen bámulatos, hogy mit végeztek. A stabilizáció, a nők egyenjogúsítása, a mezőgazdaság gépesítése terén elért eredmények, a népi kollégiumok megszervezése, az egyházi reakció megfékezése, az új alkotmány — node ki győzné felsorolni minden vívmányukat!

— És mondja csak — kérdezte a másik — a földreformmal teljes mértékben egyetért?

— Hogy a fenébe ne! Hát nem csakugyan azé kell, hogy legyen a föld, aki megműveli? Ha van valami, amivel nem értek egyet, az a nagykereskedések kiküszöbölése a kereskedelemből.

— És a gyárak államosítása?

— Azt feltétlenül helyeslem. A termelőeszközök a népé kell, hogy legyenek. A nagykereskedések azonban nem termeltek, csak elosztották a termelvényeket. Igaz hogy az árut drágították, de rengeteg munkaerőt foglalkoztattak s kétségtelenül szabályozták a piacok áruellátását. Azt hiszem, itt — de csak itt! — a kommunisták elvetették a sulykot.

— Nem hiszem. Láthatja, hogy nagykereskedések nélkül is egész jól megvagyunk. Ellenben — legalább is szerintem — az 5000 holdon aluli nagybirtokokat nem kellett volna felosztani. Valóban semmi szükség arra, hogy egy Eszterházynak, vagy mit tudom én kinek 100.000 vagy 150.000 hold földje legyen. Még 8000 holdas birtokra sincs szüksége senkinek. De 5000-en alul — az más. 5000 hold — ebben van erdő, szőlő, miegymás — tulajdonképpen nem nagybirtok. Vagy ha az, nem olyan nagybirtok, amely nem állhat fenn egy szocialista államban. Azt hiszem itt — de csak itt! — a kommunisták elvetették a sulykot. Mert nézze csak... izé... ejnye, még be sem mutatkoztam... Kelecsényi Ervin volt nagybirtokos vagyok... 4800 holdam volt Somogyban...

— Nagyon örvendek. Grabovszky Gyula vagyok.

— Nemde nagykereskedése volt...

— Úgy van.

És folytatták az eszmecserét.

Tabi László

Így már érthető

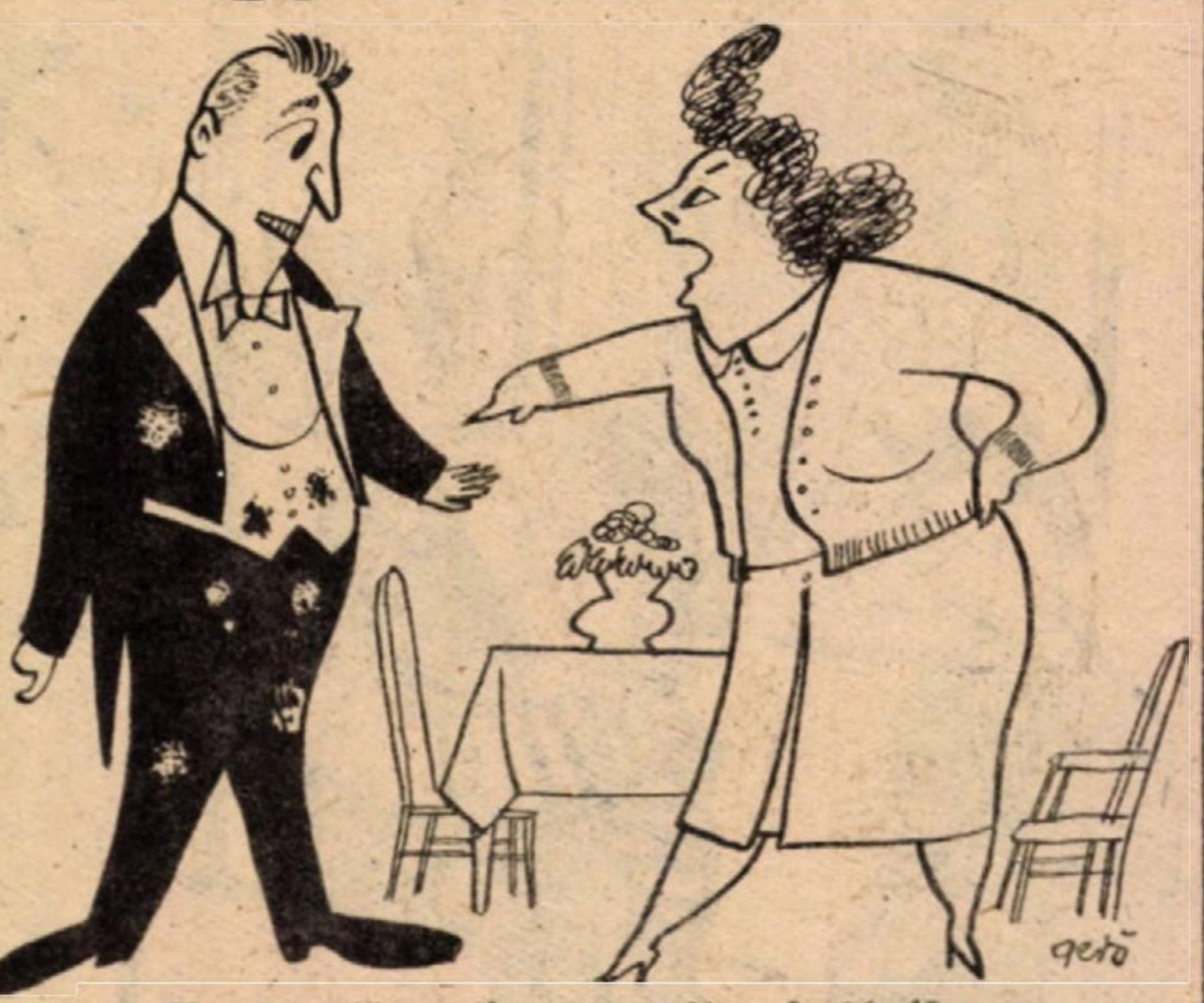

— Honnan jössz ilyen pecsétes frakkal?
— Az olcsó zsír premierjéről.

Hosszú őszi esték

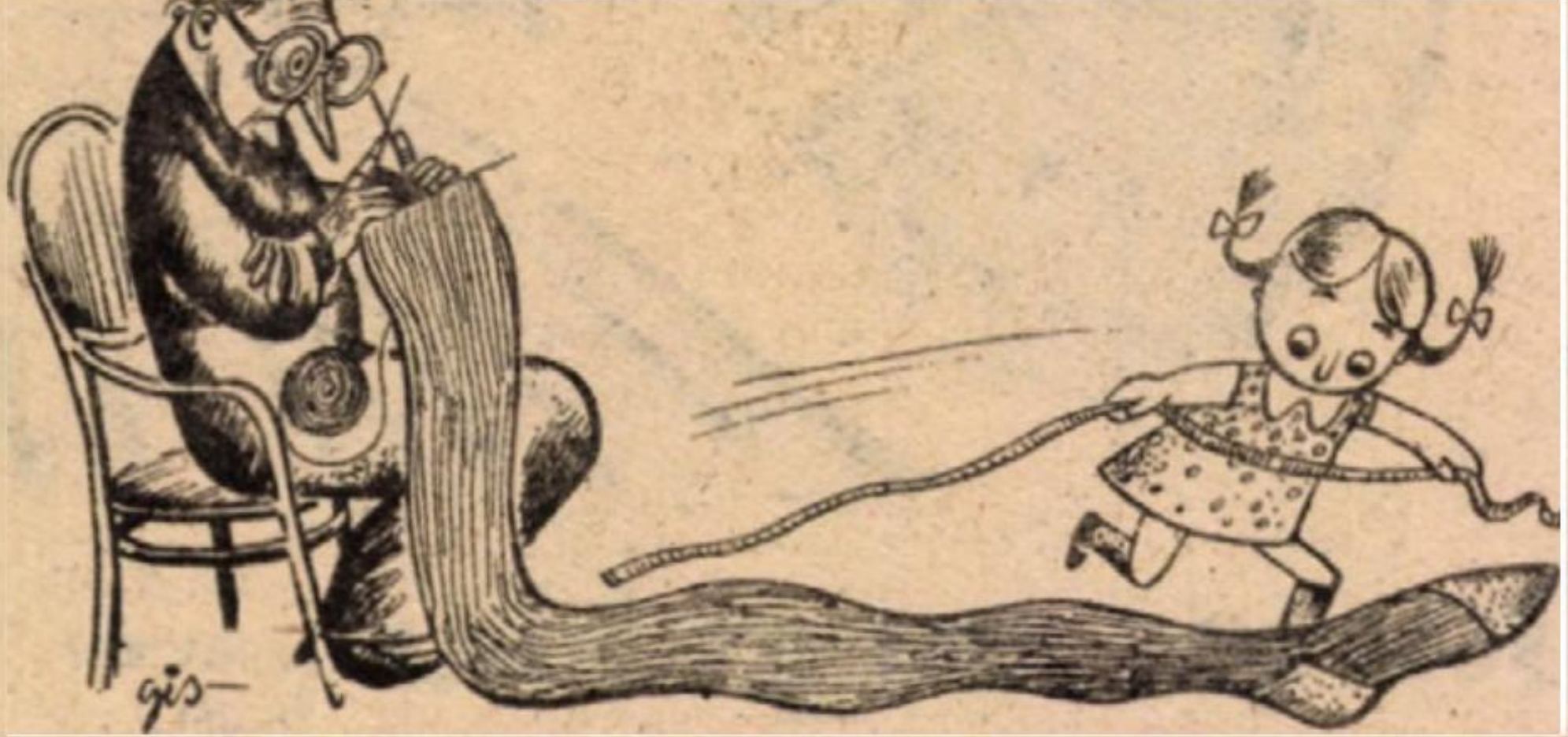

— Nagymama, nem így kell a normát túlteljesíteni!

Megérte!

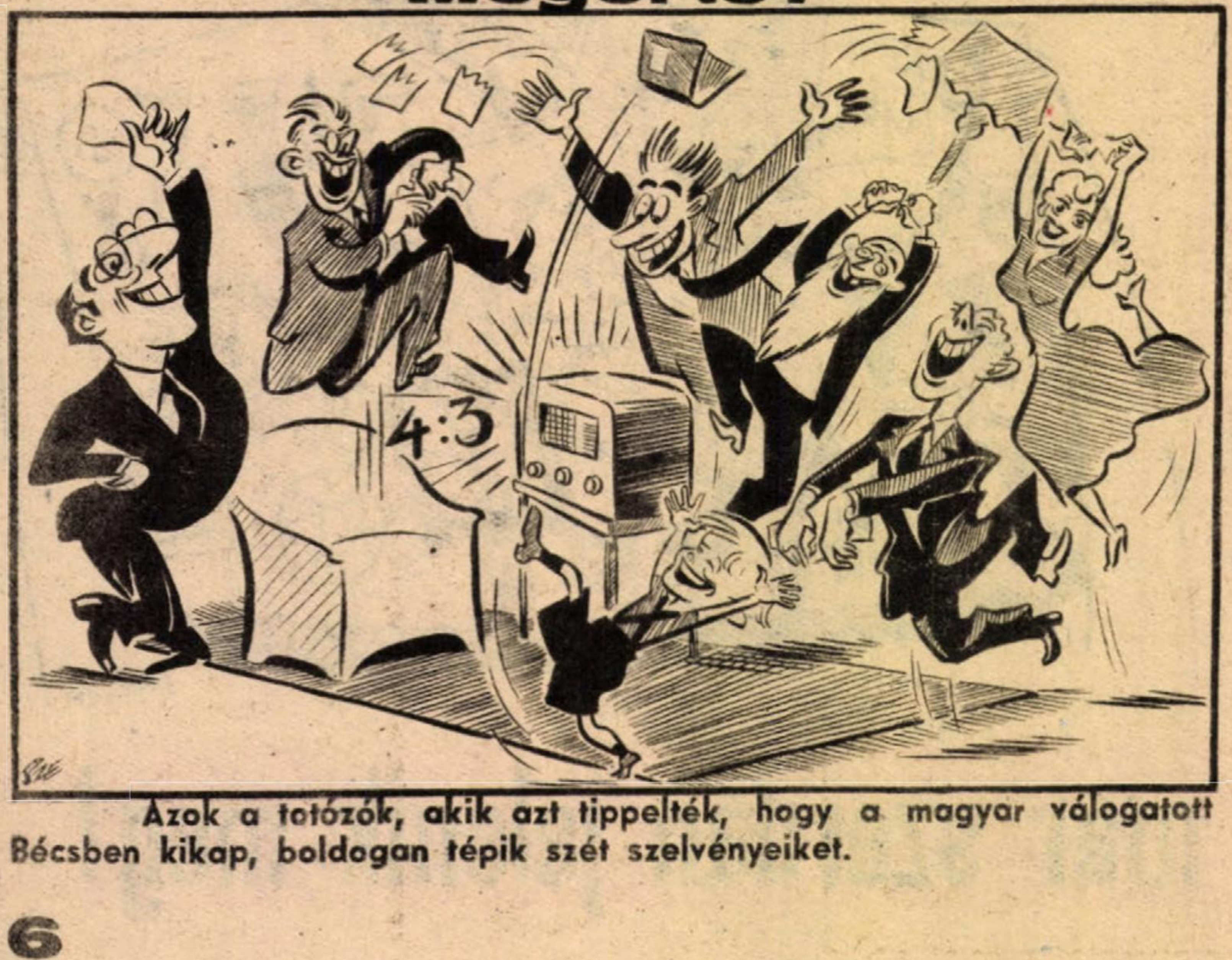

Azok a totózók, akik azt tippelték, hogy a magyar válogatott Bécsben kikap, boldogan tépik szét szelvényeiket.

A nyugati övezetben

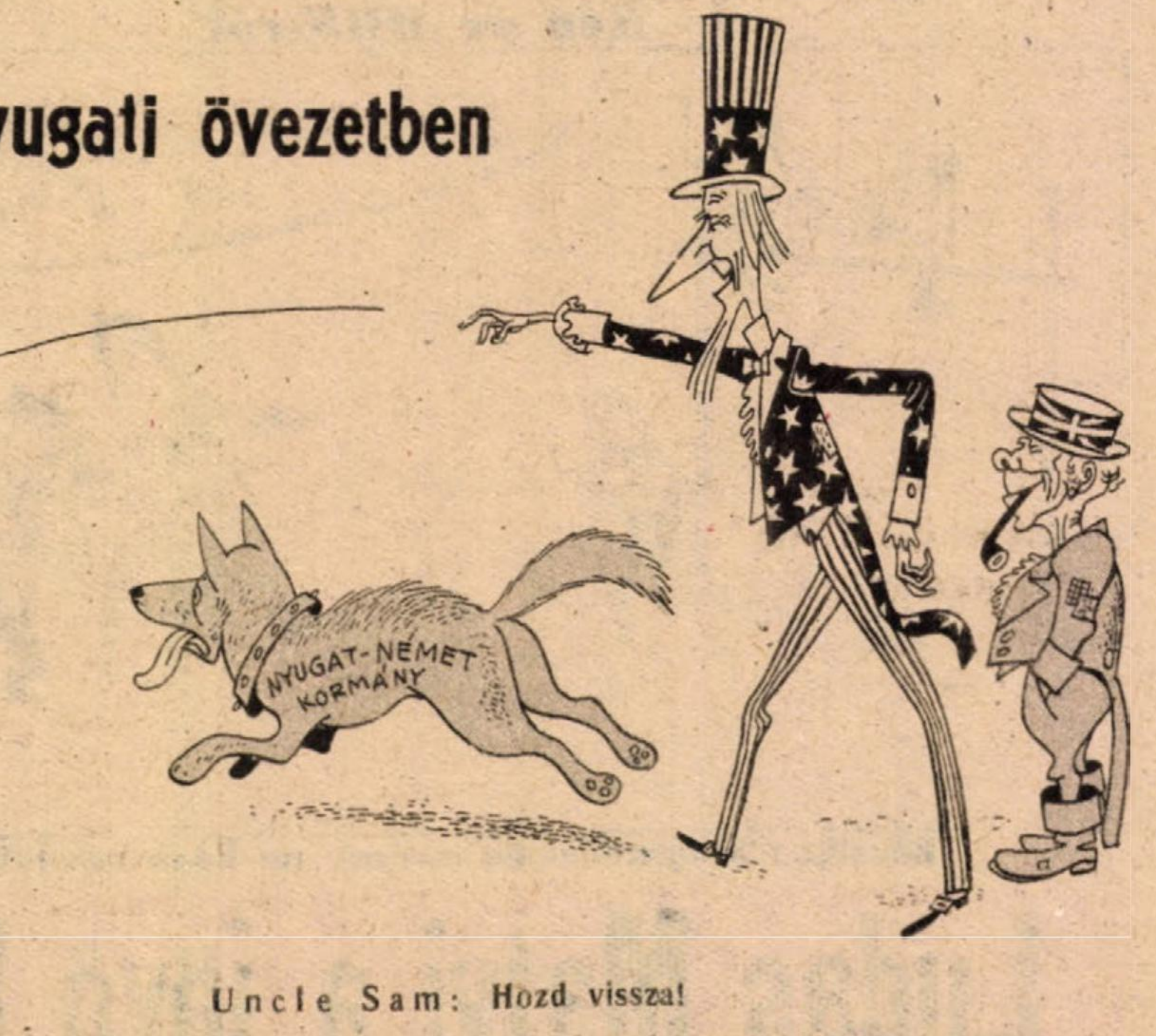

Uncle Sam: Hozd vissza!

Üzemek humora

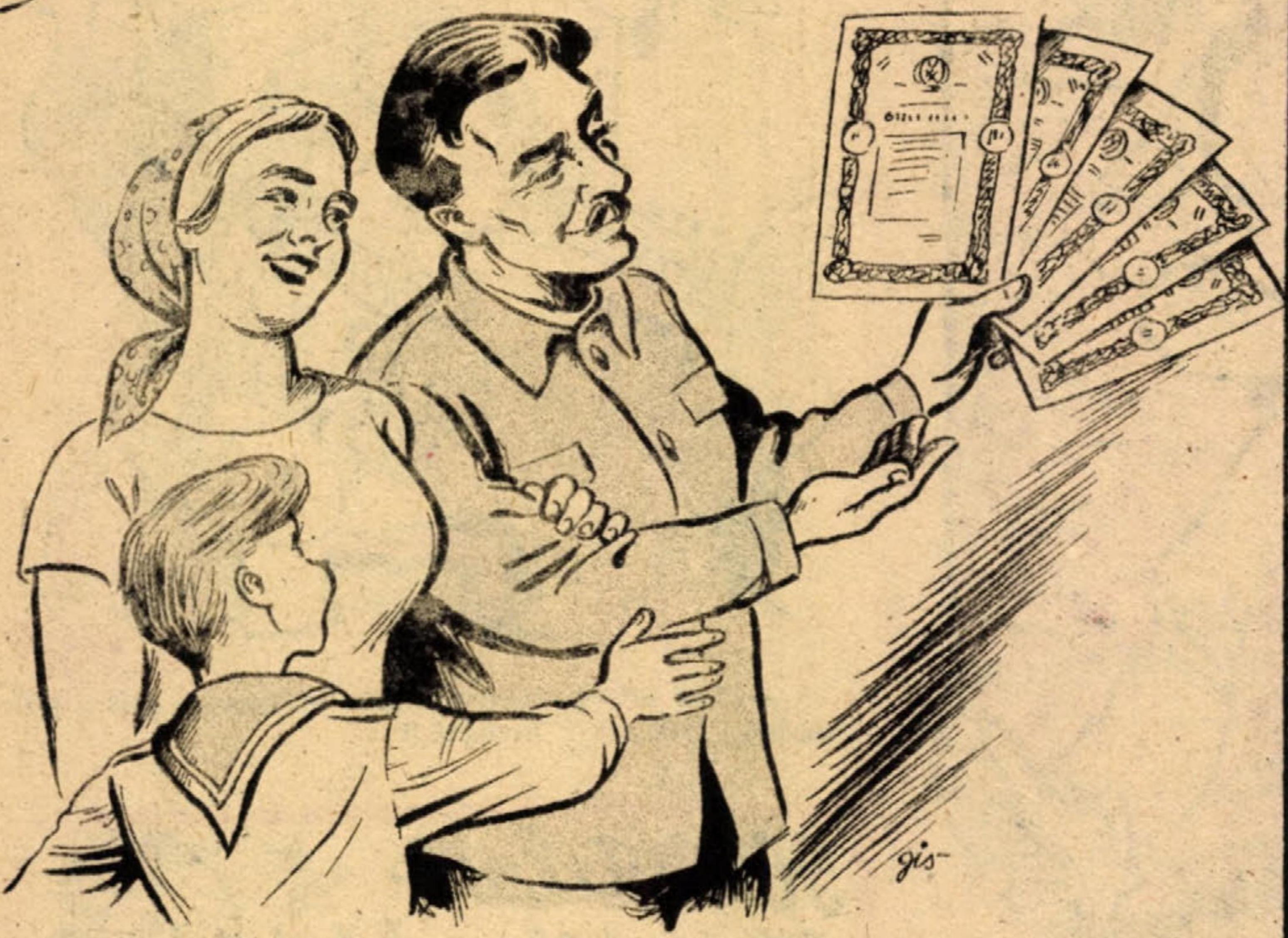

Magunknak adtuk

Magyar dolgozó: Ez igen! Ezer forintot adtam és 753 milliót kaptam!

Intervjú a táppénzcsalóval

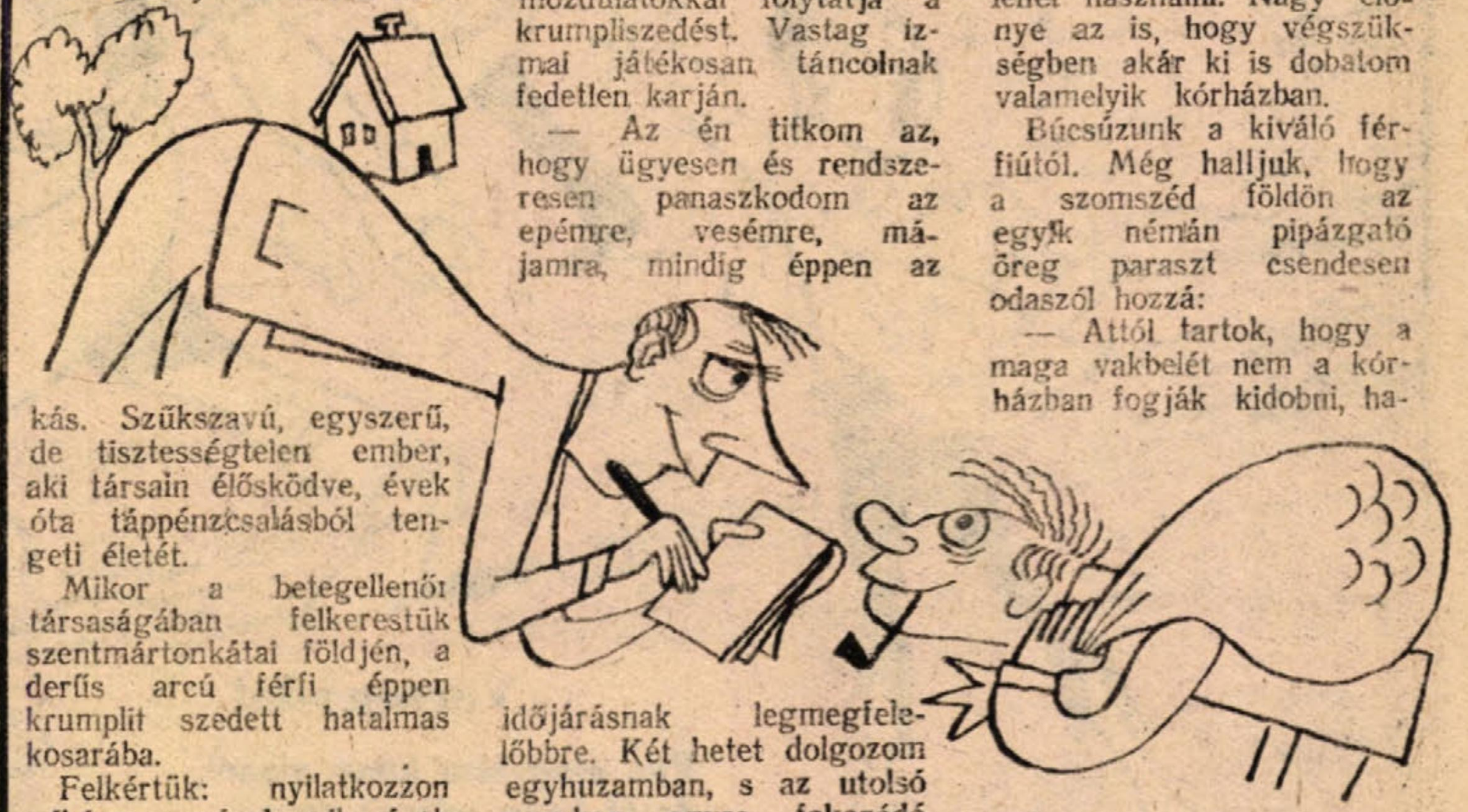

Harminchét éves, középmagas és vállas férfi D. Károly MÁVAG-munkás. Szűkszavú, egyszerű, de tisztességtelen ember, aki társain élősködve, évek óta táppénzcsalásból tengeti életét.

Mikor a betegellenőr társaságában felkerestük szentmártonkátai földjén, a derűs arcú férfi éppen krumplit szedett hatalmas kosarába.

Felkértük: nyilatkozzon néhány szóval sikerének titkairól.

Szelíd nevetéssel cigarettát pödör. „Már fiatal koromban sem szerettem dolgozni. Most pedig két éve, kisebb megszakításokkal állandóan betegállományban vagyok."

Kemény és határozott mozdulatokkal folytatja a krumpliszedést. Vastag izmai játékosan táncolnak fedetlen karján.

— Az én titkom az, hogy ügyesen és rendszeresen panaszkodom az epémre, vesémre, májamra, mindig éppen az időjárásnak legmegfelelőbbre. Két hetet dolgozom egyhuzamban, s az utolsó napokon egyre fokozódó erővel panaszkodom. Azután következik a hat hét betegállomány.

Közben a csurig megtelt 50 kilónyi kosarat könnyedén vállára kapta.

— Most például a vakbelemmel pihenek. Ez nagyon jó. Többször is fel lehet használni. Nagy előnye az is, hogy végszükségben akár ki is dobatom valamelyik kórházban.

Búcsúzunk a kiváló férfiútól. Még halljuk, hogy a szomszéd földön az egyik némán pipázgató öreg paraszt csendesen odaszól hozzá:

— Attól tartok, hogy a maga vakbelét nem a kórházban fogják kidobni, hanem a munkahelyén. Méghozzá magával együtt.

És úgy is lett.

Nehéz munka

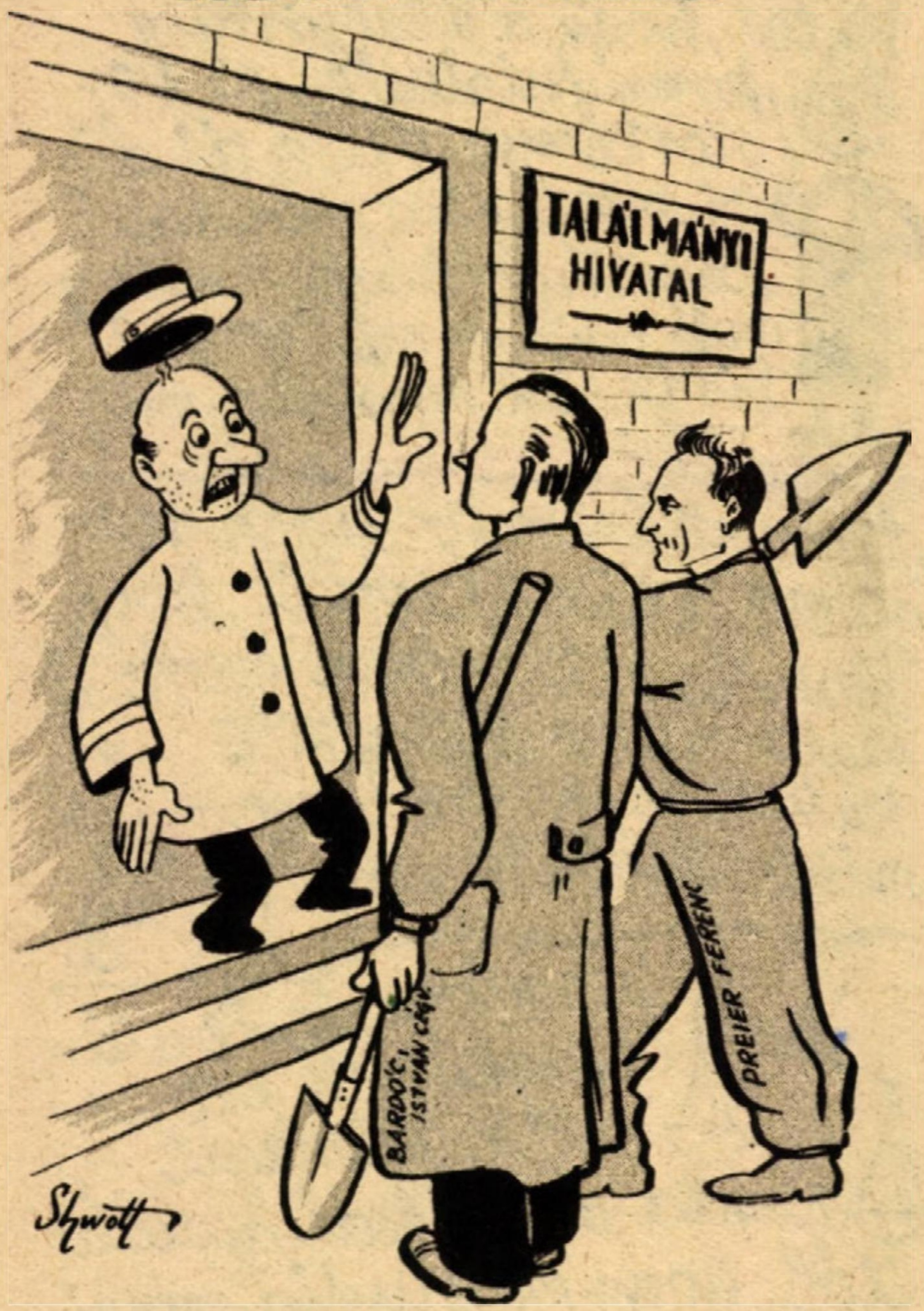

— De elvtársak, miért jönnek ásóval a hivatalba?

— Mert itt még június 30-án elásták az újításunkat, azt szeretnénk kiásni!

Keserű Lótusz és társai

Kultúrdráma 3 fordulattal

(Szín: egy üzem Ü. B. irodája. Idő: 1949 október. A kultúrfelelős állva panaszkodik, az ü. b. ülve hallgatja.)

Kultúrfelelős: Én kiteszem a lelkemet és egyre kevesebb könyvet vesznek ki. Intézkedést kérek. A kultúrfront kutya? A könyvtáros az marha? (Lerogy.)

Kemény ü. b.-tag: Szaktársak, a kulturfront nem kutya, ami pedig a könyvtárost illeti, nem akarok vitatkozni. De hogyan érdeklődjenek az olvasók olyan könyvtár iránt, amelyben Bromfield „Keserű lótusz"a, Böhm úr „Két forradalom tüzében" című fércműve és Komáromi „Földindulás" című vacka boldog egyetértésben simulnak össze?

Kultúrfelelős (felpattan): Ezek a könyvek nincsenek a könyvtárban!

Kemény: De miért nincsenek? Mert valaki kikölcsönözte őket.

Ü. b.-tagok: Kicsoda? Állapítsuk meg.

Kultúrfelelős (nézi a kartotékokat. Arca diadalörömtől sugárzik.): Kicsoda? Ha éppen tudni akarják, éppen Kemény szaktárs. Nála van mind a három könyv. Bagoly mondja verébnek, hogy mit olvasson? (Sátáni kacajjal az asztalra dobja a kartotékot.)

Ü. b.-tagok: Na, ehhez mit szólsz, Kemény szaktárs?

Kemény (keményen): A lótuszt és társait valóban én vettem ki a könyvtárból. De miért?

Kultúrfelelős (kajánul): Na miért?

Kemény (az elnök asztalára tesz egy elismervényt arról, hogy a három kötetet a papírzúzdának átadta): Ezért!

(Az ü. b.-tagok tapsolnak, Kemény diadalmasan áll, a kultúrfelelős és a függöny hirtelen összemegy.)

Cs. B.

Pedig nem mérges ember

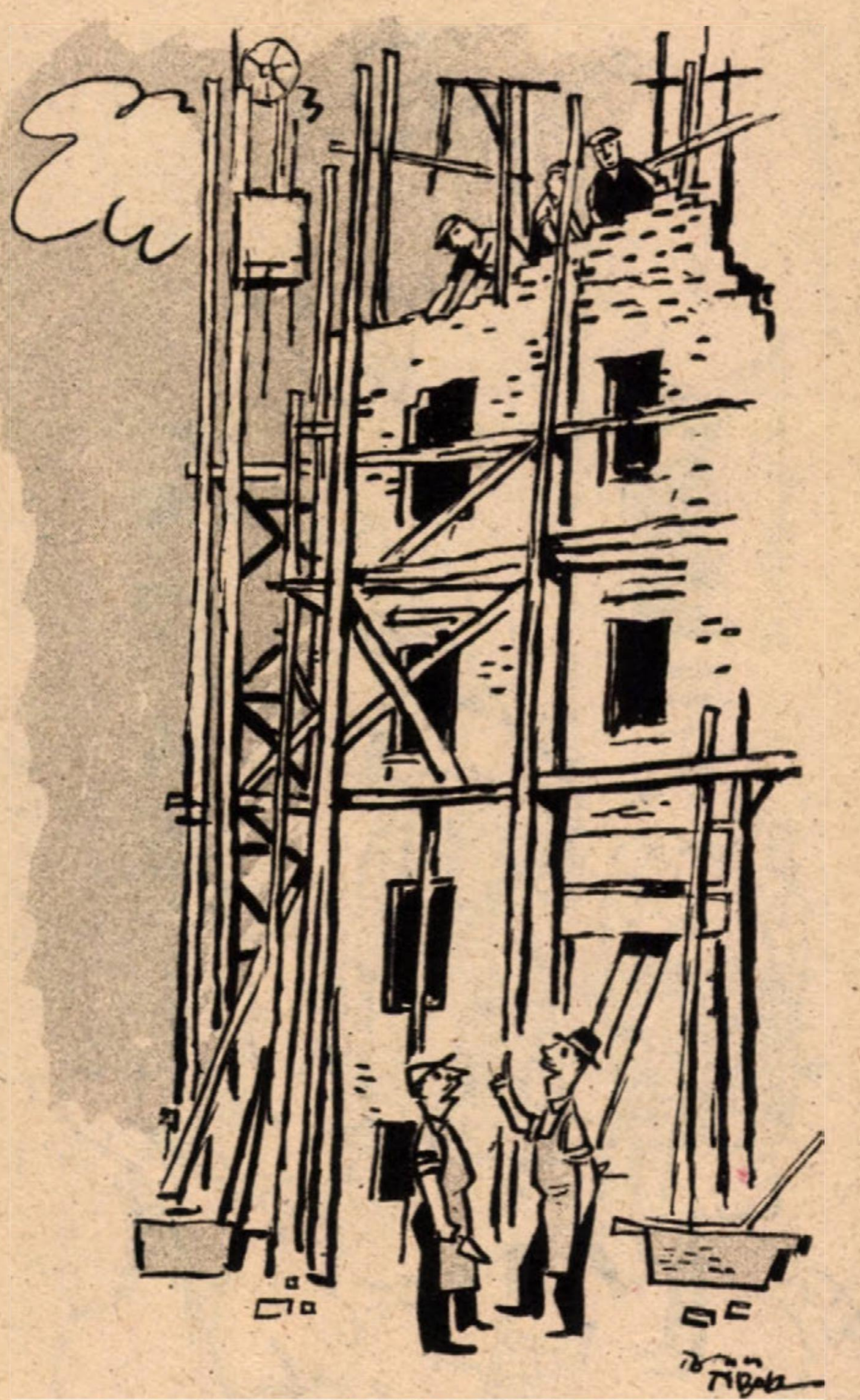

— Melyik az a Fábik, aki a sztahanovista Pozsonyinál is jobban épít?

— Az, aki rögtön fenn lesz a hatodik emeletén, ha megtudja, hogy Pozsonyi ismét normadöntésre készül.

Módosított közmondás

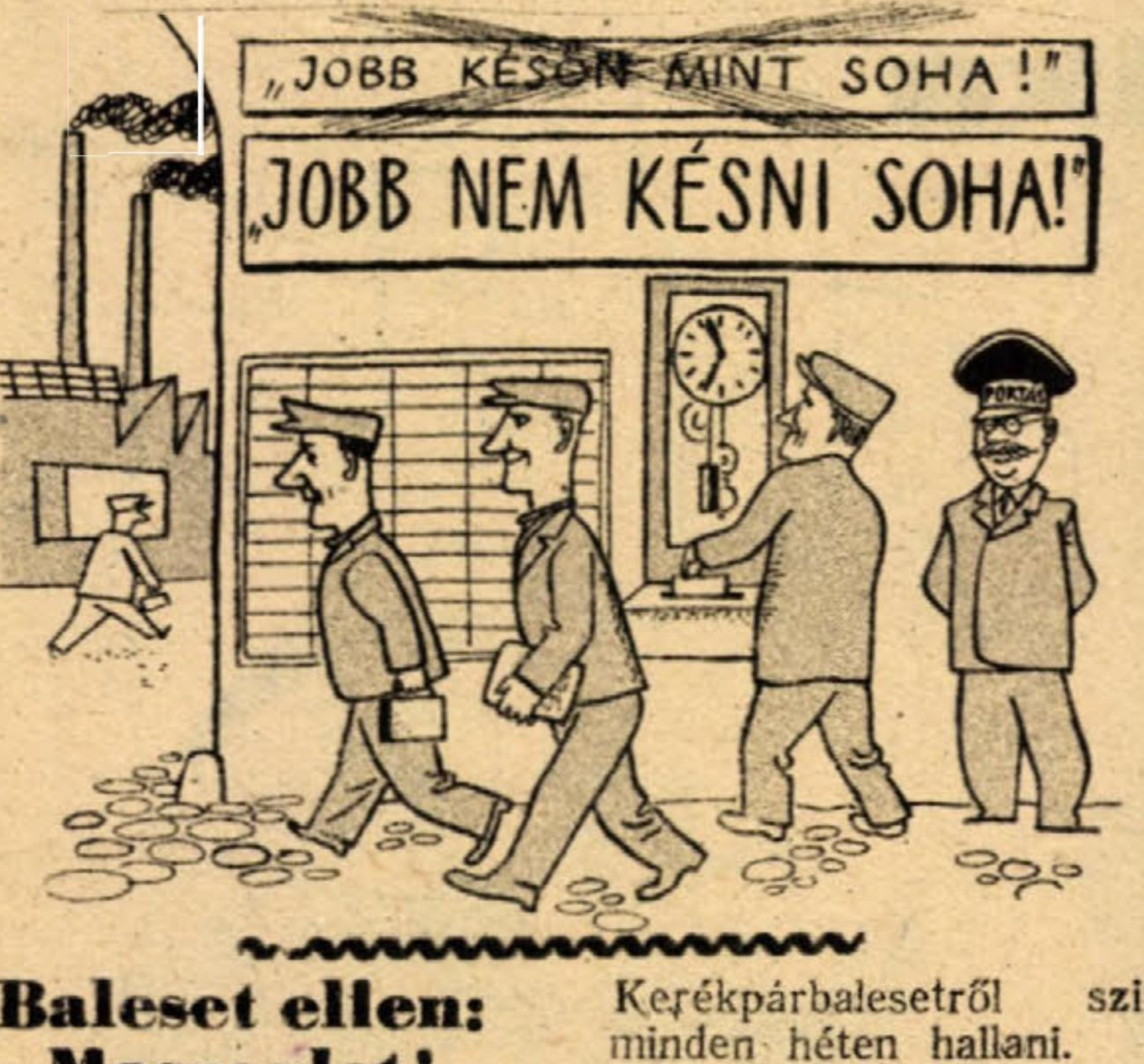
„JOBB ~~KÉSŐN MINT~~ SOHA!"
„JOBB NEM KÉSNI SOHA!"
PORTÁS

Baleset ellen: Maszovlet!

A Maszovlet dolgozói büszkén jelentik, hogy gépeikkel a vállalat háromévés fennállása óta baleset nem történt, de még csak egyetlen kényszerleszállást sem kellett végrehajtaniok.

Erről beszélgetnek az egyik nagy gyárban.

— Csodálatos dolog! Én villamoson utazom, de azon bizony előfordult a három év alatt baleset.

— Én kerékpáron járok. Kerékpárbalesetről szinte minden héten hallani.

— Végül is a legbiztonságosabb dolog repülni.

— Nem is a 6-os ütközőjén guggolni.

János bácsi, az esztergályos, aki eddig hallgatott, csendesen megjegyzi a pipája mellől:

— Még a gyalogjárásnál is biztonságosabb a repülés.

— Miért?

— Mert kétezer méter magasban már nem eshet tégla se az ember fejére.

„Itt munkaversenyben dolgoznak a faliujságon"

Izgalmas történet néhány képben*

Szereplők:

Én-Te-Ő-Mi-Ti-Ők

Történik hónapok óta. Szín: csak külszín.

Várszegi (kis naiv): Pintér, szóval délutánra várom a faliújságcikket.

Pintér: Egy frászt, Jancsi bácsi. Én nem írok akárhová cikket.

Várszegi (könyörög): Drága, édes, egyetlen, legjobb barátom, aranyos Palikám, írj a faliújságba.

Fekete: Soha! Ki garantálja nekem, hogy elég nagy betűvel fogjátok írni a cikkemet?!

Várszegi (térdenállva): Miska, írj cikket...

Orbán: Nézze, jó ember, a helyzet az, hogy ennek a szerkesztőségnek a falai kicsik. Nem férne rá a cikkem. Nem lehetne a Kínai Nagy Falra írni a faliújságot?

Várszegi (sírva): Szombathy, a fene vigyen el, hát sohasem írsz a faliújságba?

Szombathy: Kérlek, hetekkel ezelőtt tervbevettem, hogy közbenjárok önmagamnál egy faliújságcikk írása ügyében. Már meg is érett a dolog, amikor meg kellett kérdeznem telefonon a pontos időt. Ha ennek a munkának a fáradságát kihevertem, újból kezdek majd gondolkodni... á... oá... oá...

Várszegi (hízelegve): Béluskám, neked az semmi, egy pillanat alatt levágod...

Pető: Tőlem kérsz?! Hát nem írtam már egyet 1948-ban?!

Várszegi (erélyesen): Ez így nem mehet tovább! Neked is kell írnod a faliújságba!

Román: Igazad van.

És így tovább...

Feleki (a Faliujság bizottsági értekezleten): Igazán nevetséges és jellemző, ami a faliujsággal történik!

Pintér, Fekete, Orbán, Szombathy, Pető, Román és a többiek (egyszerre): Mindjárt mondtuk hogy nem lehet arra a tehetetlen Várszegire bízni!

---

* Ez a cikk a Szikra-nyomda 1. számú telepének faliujságján jelent meg. Értesülünk róla, hogy a szatira megjelenése óta az elvtársak már bőven ellátják a faliujságot cikkekkel. Reméljük, hogy ezekből is el fogják küldeni Ludas Matyinak a legjobbakat.

Kóreset

1.

Kollár dr., a csepeli kórház főorvosa.

2.

Lénárt László, a csepeli W. M. dolgozója.

3.

Kollár dr. nem gondoskodott róla, hogy a kórházba beszállított Pataky Júlia megfelelő takarót kapjon.

4.

Lénárt ezt szóvá merészelte tenni Kollár dr. előtt. Mire Kollár dr. megmagyarázta, hogy ez nem az üzem, itt Lénártnak egy szava sincs. Lénárt azonban olvasta Népköztársaságunk Alkotmányát és ezért vitába mert szállni Kollár dr. véleményével.

5.

Mit csinált erre Kollár dr.?

6.

Nem csinált semmit, csak távozásra szólította fel Lénártot. Enyhén szólva.

7.

Lénárt erre megírta az esetet a Fogaskerékbe, Kollár dr. viszont remélte, hogy a népjóléti minisztériumban nem olvassák a Fogaskereket.

8.

Az Üzemek Humorát viszont olvassák a népjóléti minisztériumban és reméljük, hogy az ügynek folyt. köv.

Üzemi szótár

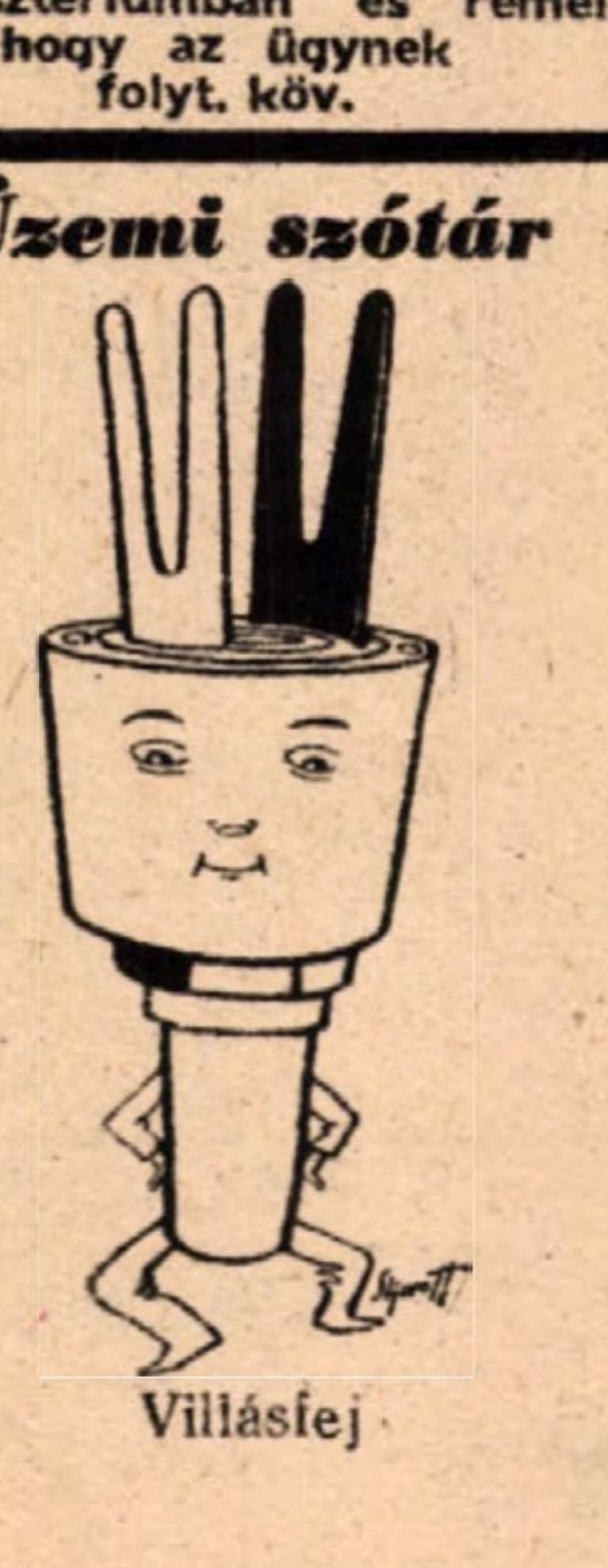

Villásfej

Éljen Vas megye!

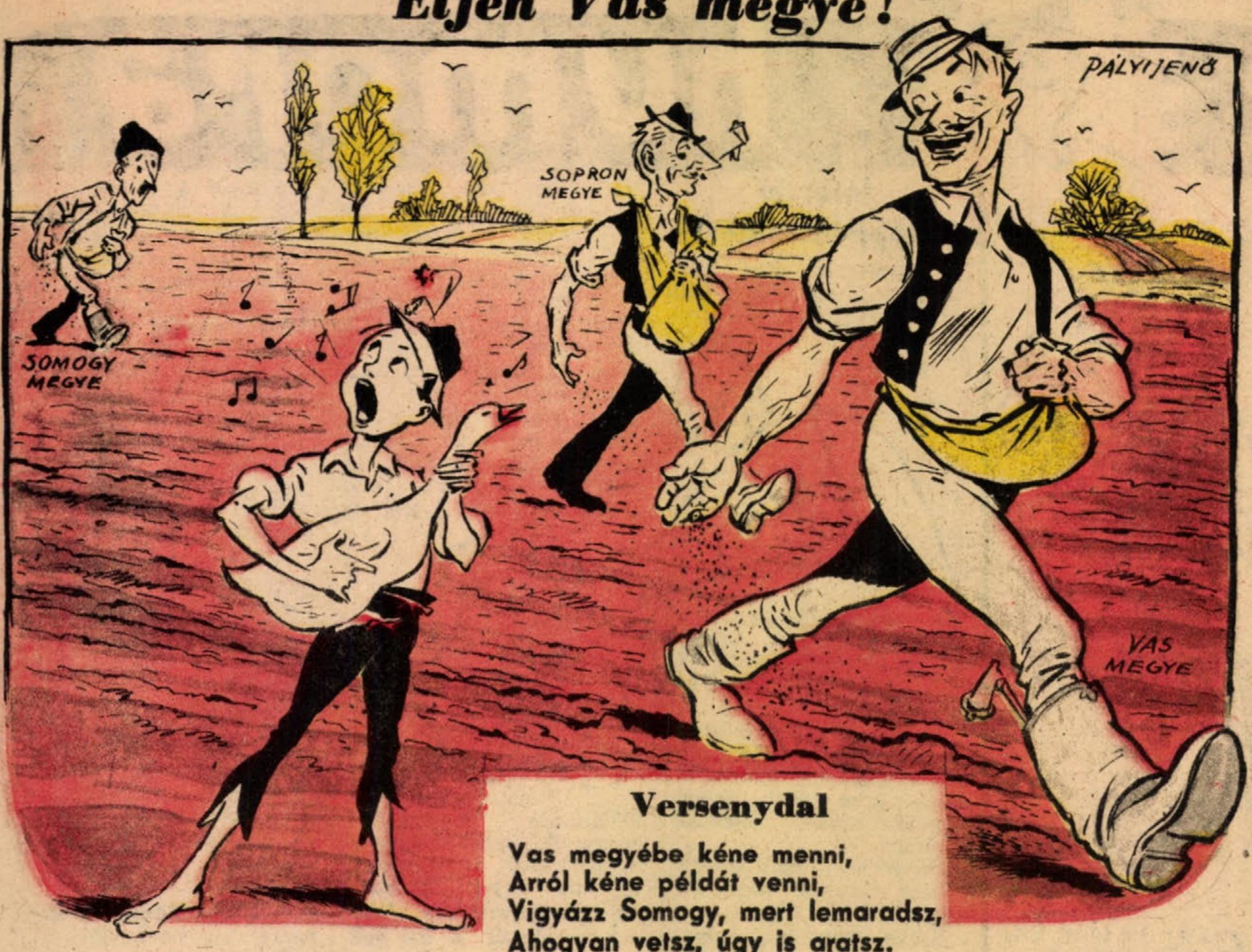

Versenydal

Vas megyébe kéne menni,
Arról kéne példát venni,
Vigyázz Somogy, mert lemaradsz,
Ahogyan vetsz, úgy is aratsz.

Jugoszláv kormánylap

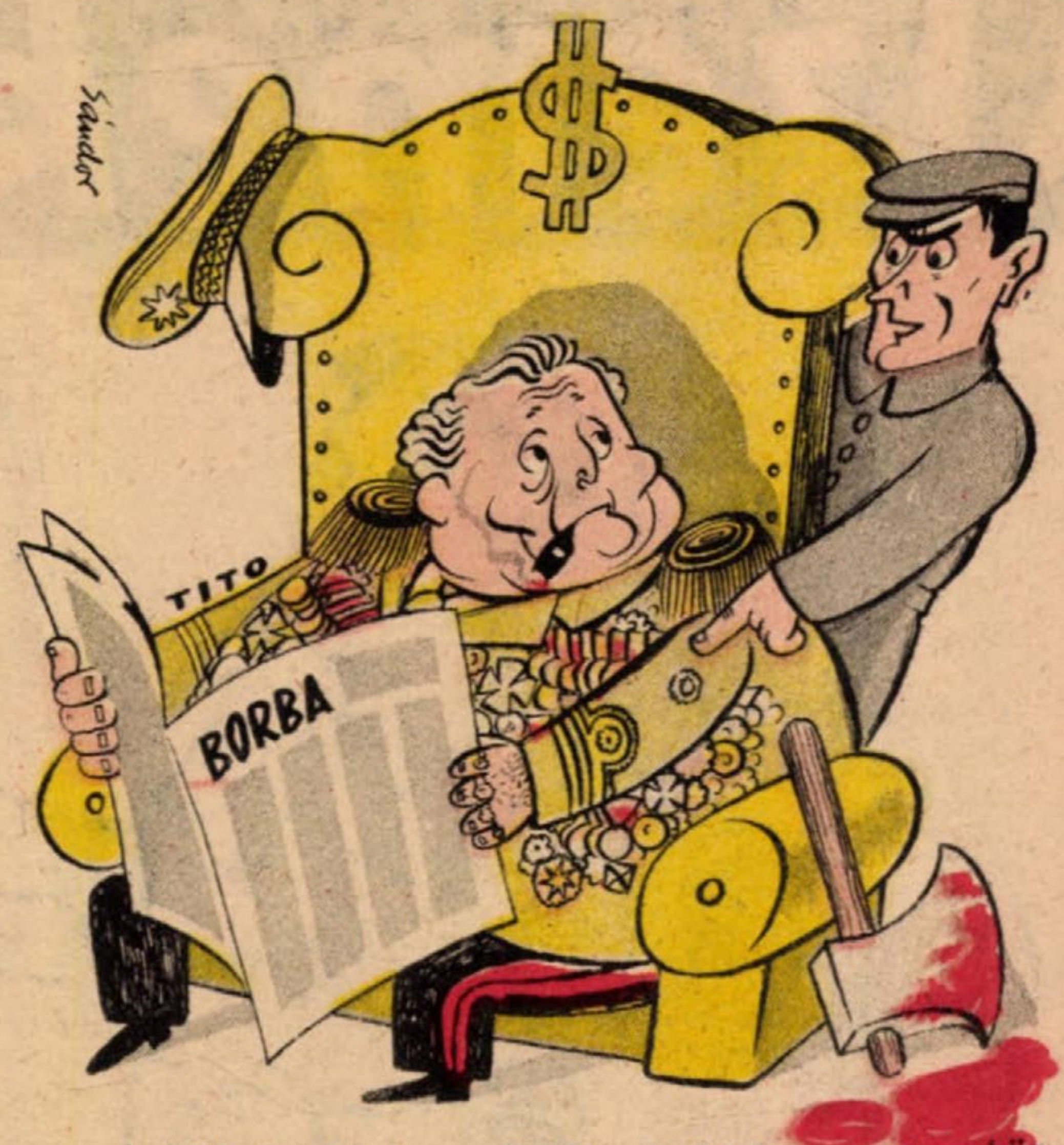

– Tító úr! Itt Jugoszláviában másképpen szól a közmondás: BORBA a hazugság!

Baj van a háborús uszítók frontján

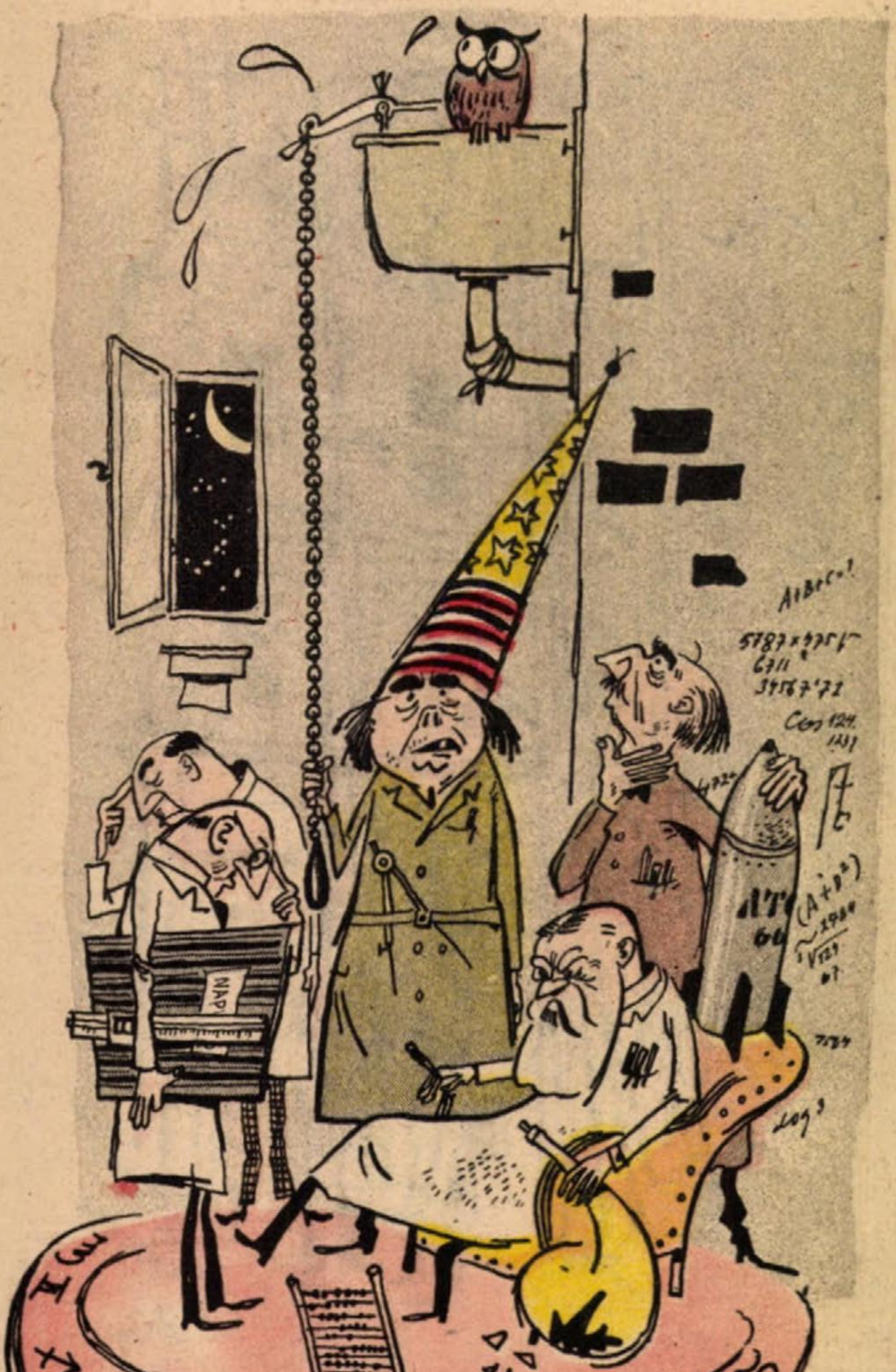

Fő nyugati atomész: Na, uraim, most ünnepélyesen lehúzhatjuk magunkat!

Disszidens István öcsémhez

(Petőfi után.)

Hát hogy mint vagytok ottkinn, Pistikám?
Gondoltok-e úgy néha-néha rám?
Mondjátok-e, ha estebéd után
Az arcotok megnyúlt és nem vidám,
Mondjátok-e az est óráinál:
Hogy bizony így jár, aki disszidál.
Örök tűnődés naptok, éjetek,
Hogy néhány centet kapva éljetek,
Mert hazát árul kinn minden szamár,
Sokan vagytok, nem jó üzlet ma már.
Egy-kettő még valamit kifogott,
A Nagy Feri kapott még birtokot,
De nektek semmi sem jutott, bizony..
Zabot hegyezhet már a sok spion.
Jövőtök egyre beborultabb lesz,
Az árulóknak sorsa bizony ez.

Az itthon — titeket már elfelejt.
Nagyobb gondunk, hogy fogyjon a selejt,
És hogy a norma ne legyen laza,
Mert egyre jobban mienk a haza,
És egyre jobban épül már nekünk,
A Terv még szebbé teszi életünk.
Az asszonynak most vettem új ruhát,
A kis Pistának ösztöndíjat ád
Az állam — mérnök lesz belőle majd.
S bármit csinált is Tito, meg a Rajk
Közben azért szépen gazdagodunk,
Az államnak már kölcsönt is adunk.
Az ujságokban most állott a hír:
Olcsóbb a hús és olcsóbb lett a zsír.
Szóval itthon az élet szép s vidám, —
No, Truman veled, édes Pistikám!

(ki)

Hangtalan Heti Híradó

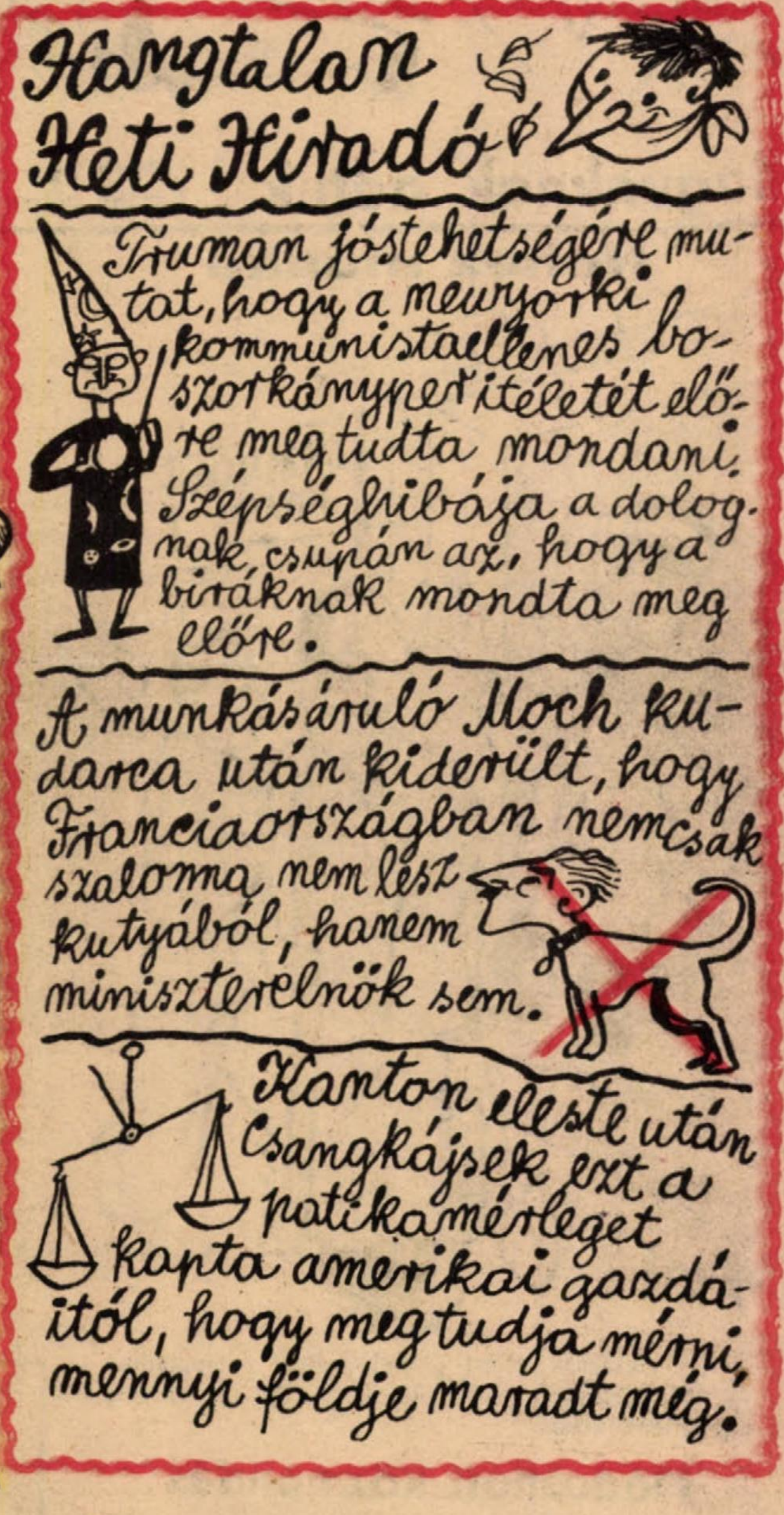

Truman jóstehetségére mutat, hogy a newyorki kommunistaellenes boszorkányper ítéletét előre meg tudta mondani. Szépséghibája a dolognak csupán az, hogy a bíráknak mondta meg előre.

A munkásáruló Moch kudarca után kiderült, hogy Franciaországban nemcsak szalonna nem lesz kutyából, hanem miniszterelnök sem.

Kanton eleste után Csangkajsek ezt a patikamérleget kapta amerikai gazdáitól, hogy meg tudja mérni, mennyi földje maradt még.

„Sok babaszappan és krém — kisebb gyermekhalandóság"

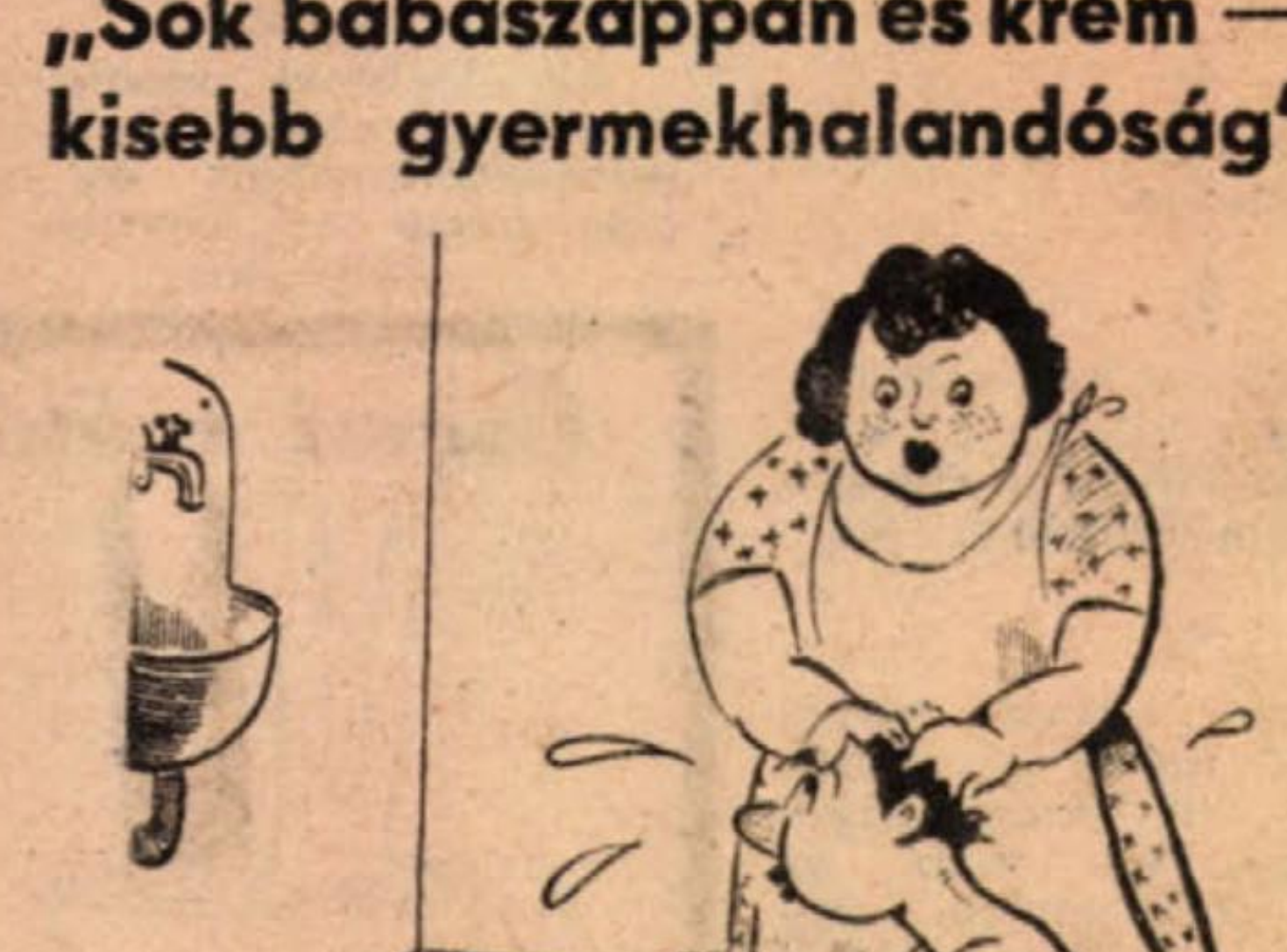

— De mama, én nem félek a haláltól!

Amerika

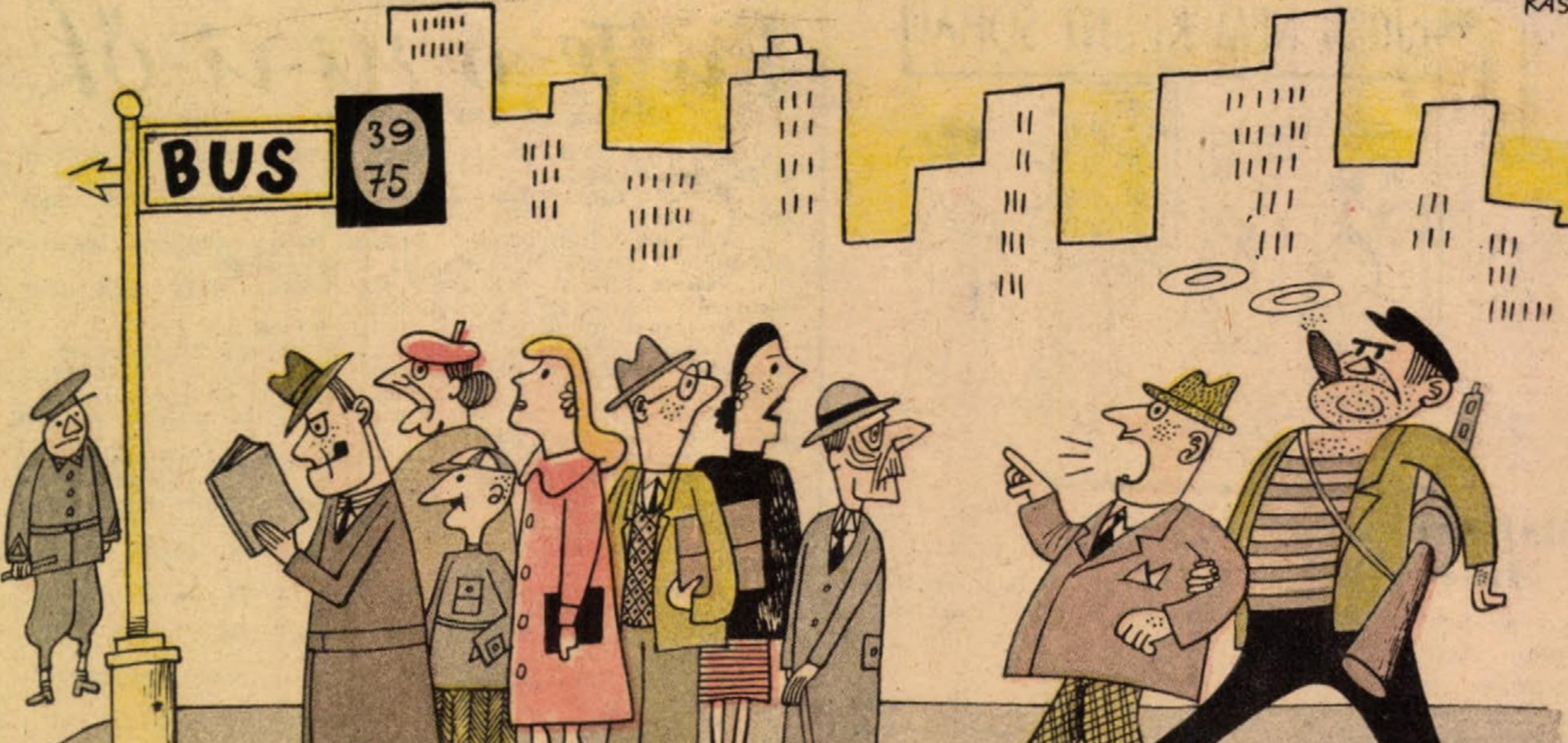

— Hé engedjenek előre, gengszterrel vagyok!